

TEEN SPIRIT

REVISTA ELEVILOR DE GIMNAZIU DIN ȘCOALA 49

**Patricia Potcoavă:
Eu și atletismul**

Crâmpeie de învățătură (II)

DIY: Cerc cu amintiri

Kendama—joc pentru trup, ochi și minte

Film: Little Boy

Music: Melanie Martinez

Scurt istoric al Jocurilor Olimpice

ANUL ȘCOLAR 2016-2017

SEMESTRUL II

Nr. 5 / februarie - iunie

TEEN SPIRIT

Coordonator revistă:

Prof. dr. Angela Vass

Colaboratori:

Pr. dr. Laurențiu Lazăr

Prof. Ramona Gîță

Prof. Alin Firu

Comitetul de redacție:

Andreea Crăciun 7B

Anais Ionescu 7B

Yaleen Zosmer 6B

Anca Roșoiu 6C

Mara Petrache 5C

Darius Petrescu 5C

Patricia Potcoavă 5C

Alexandru Zob 5C

Correspondent

Crina Țocu 6A

Coperta 1:

Patricia Potcoavă, atletă

Coperta 4:

Rasquin Isabella „Misterele Egiptului”

Comitetul de redacție mulțumește tuturor elevilor școlii care au contribuit cu articole și ilustrații în revista TEEN SPIRIT.

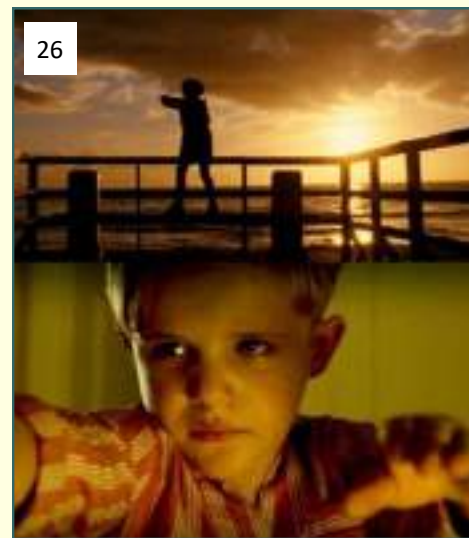
Revista poate fi citită:

<http://www.scoala49.ro/>

Teen Spirit = ISSN 2457—3833

ISSN-L 2457—3833

CUPRINS

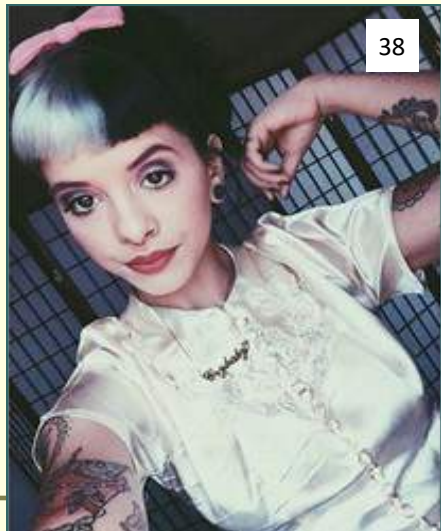
10

12

28

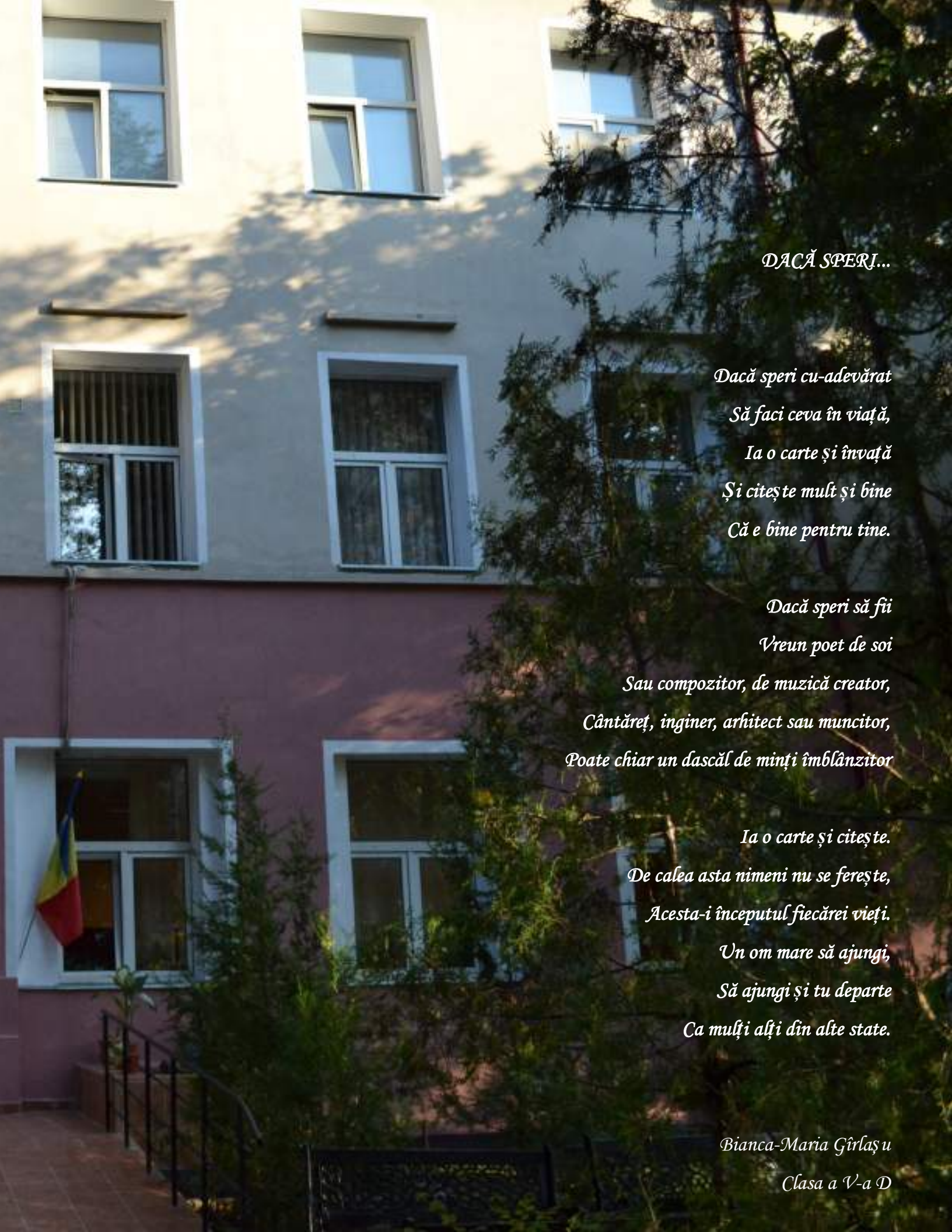

38

- 05 *Dacă sperii...*
Bianca Gîrleşu 5D
- 06 *Ultimul clopoțel*
Ștefan Milutinovici
- 07 *Kendama—joc pentru trup, ochi și minte*
Alexandru Zob 5C
Mara Petrache 5C
- 10 *Eu și atletismul*
Patricia Potcoavă 5C
- 12 *Începuturile Jocurilor Olimpice*
Darius Petrescu 5C
- 14 *Crâmpete de învățătură (II)*
Pr. Dr. Laurențiu Lazăr
- 18 *Prezicerea viitorului*
Alexandru Zob 5C
Darius Petrescu 5C
Mara Petrache 5C
- 20 *Grafică*
Anais Ionescu 7B
Andreea Crăciun 7B
- 24 *DIY: Cerc cu amintiri*
Anca Roșoiu 6C
- 26 *Film Review: Little Boy*
Students from 8B
- 28 *Essays: Cats or Dogs?*
Alexia Toma 6B
Aristotelis Dasopoulos 6B
Alexandra Bogdan 6B
- 31 *Blood Brothers*
Andreea Crăciun 7B
- 34 *Forever*
Yaleen Zosmer 6B
- 35 *Point de vue: Les bienfaits des arts*
Crina Țocu 6A
- 36 *World Festivals: The Kite Battle*
Alexandru Zob 5C
- 37 *(Fun) Facts about the Olympic Games*
- 38 *Music: Melanie Martinez*
Yaleen Zosmer 6B

SOCIETÀ COOPERATIVA
SRL

DACĂ SPERJ...

*Dacă sperii cu-adevărat
Să faci ceva în viață,
Ia o carte și învață
Și citește mult și bine
Că e bine pentru tine.*

*Dacă sperii să fii
Vreun poet de soi
Sau compozitor, de muzică creator,
Cântăreț, inginer, arhitect sau muncitor,
Poate chiar un dascăl de minți împlânzitor*

*Ia o carte și citește.
De calea asta nimeni nu se ferește,
Acesta-i începutul fiecărei vieți.
Un om mare să ajungi,
Să ajungi și tu departe
Ca mulți alți din alte state.*

Bianca-Maria Gîrlaşu

Clasa a V-a D

Una dintre cele mai frecvente întrebări pe care o pun copiii în legătură cu școala este de ce. De ce avem teme? De ce învățăm asta? De ce facem școală? Mulți însă rămân cu întrebarea fără să caute un răspuns.

După opt ani de școală am realizat că răspunsul era evident. La școală nu mergi ca să înveți teorema lui Pitagora sau legea lui Ohm. La școală mergi ca să înveți să înveți. La școală mergi ca să te pregătești pentru viață. E foarte posibil ca nimeni să nu-mi ceară mai târziu caracteristicile genului liric, dar știu sigur că școala mi-a antrenat mintea pentru a pricepe și asimila cunoștințe complexe. E foarte posibil să nu fiu nevoit să explic nimănui cum funcționează o centrală nucleară, dar știu sigur că școala a sădit în mine bobul de înțelegere al lumii în care trăiesc. E foarte posibil să nu mai rezolv probleme de geometrie, dar știu sigur că modul de gândire logică și organizată a matematicii mă va ajuta să îmi planific eficient timpul și să fiu în măsură să gestionez orice alt fel de problemă.

Școala te pune față-n față cu oameni diferiți, profesori, colegi, iar alături de aceștia mi-am construit gândirea critică, am deprins abilitatea de a comunica și arta conviețuirii într-un spațiu public. Școala m-a făcut să cresc. Școala m-a făcut să devin mai bun. Cândva, un profesor universitar din Iași a spus că în școala românească nu există învingători și pierzători. Cine termină cu nota 10 pe linie, cine obține premii la olimpiade, în realitate iese din școală la fel ca și restul—un om mai bun decât era. Și cei din Pink Floyd au spus-o cu mult timp în urmă: „Noi și ei suntem până la urmă oameni.”

Deci de ce școală? Pentru a putea deveni niște oameni mai buni decât suntem.

Ștefan Milutinovici

Absolvent al Școlii nr. 49

KENDAMA—JOC PENTRU TRUP, OCHI ȘI MINTE

În parc, pe stradă, la școală, peste tot, vedeți copii cu kendame în mână. Dar ce este kendama? Ce înseamnă acest nume? Este o jucărie? Este un joc? Este un sport? Este o artă? În cele ce urmează încerc să vă dezvălui câte ceva despre kendama.

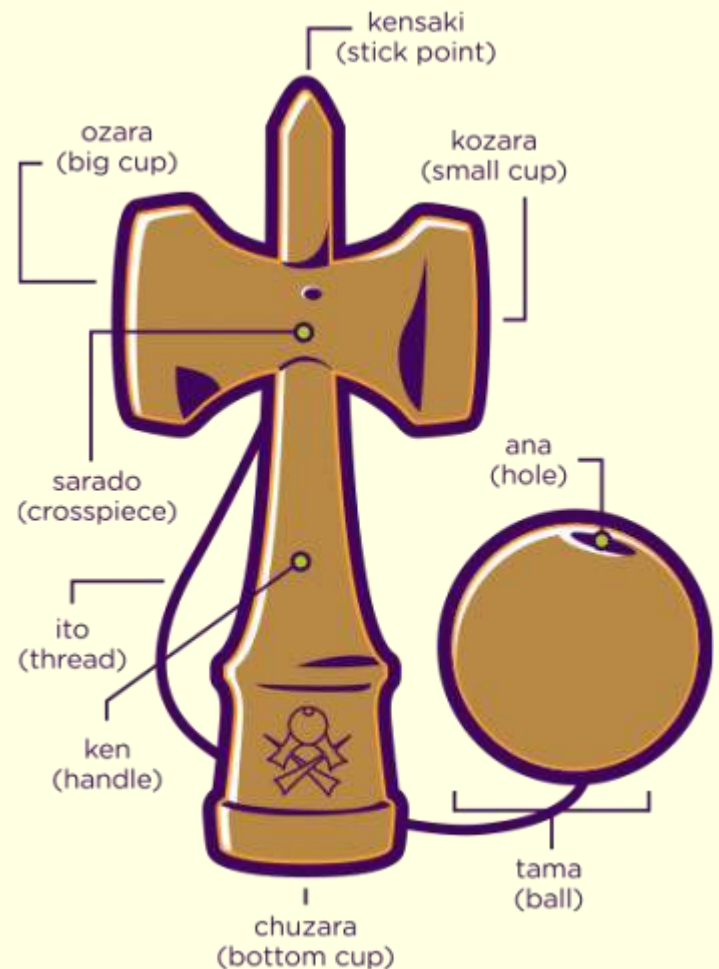
Kendama pare să aibă originea în cultura japoneză (Ken=sabie; dama/tama=minge/sfera) și promite să incite intelectul, imaginația și ambiția fiecărui utilizator.

Kendama denumește atât jucăria din lemn cu trei cupe în care poți să prinzi o bilă, cât și numele jocului care se joacă cu această jucărie din lemn. Este un joc foarte popular în Japonia, iubit și practicat nu numai de copii, dar și de adulți. În România a apărut în urmă cu circa șapte ani, bucurându-se de o popularitate din ce în ce mai crescută în ultimii ani.

Aparent simplu de mânuit, kendama este un joc molipsitor care presupune aruncarea și prinderea unei mingi de lemn în anumite cavități ale corpului lemnos. Cupele au diferite dimensiuni și poziții, prin care se marchează dificultatea jocului. Deși toți cei care practică jocul cu Kendama țin această jucărie cu o singură mână, jocul necesită o coordonare corp-minte-ochi pentru a realiza o varietate de mișcări care îl vor ajuta pe jucător să își dezvolte simțul echilibrului și al concentrării.

Kendama este formată (așa cum se poate vedea în imaginea din dreapta sus) din două părți principale: Ken-ul (sau mânerul în formă de sabie) și Tama (sau bila) legate printr-o ață (Ito). Tama (bila) are o gaură (Ana) în care poate intra vârful Ken-ului. Vârful ken-ului se numește kensaki, iar cupa din partea opusă Chuzara. Cele două cupe laterale, așezate transversal pe Ken, au o formă concavă și sunt de mărimi diferite. Cea mai mare se numește Osara, iar cea mică Kosara. Partea transversală care unește Osara și Kosara se numește Sarado.

Aproape oriunde în lume au existat la un moment dat jocuri similare. În Franța, de exemplu, se numea “bilboquet” și era vorba de o jucărie formată dintr-un mâner și o singură cupă în care putea fi prinsă bila. Era un joc menit să distreze aristocrații. În Marea Britanie se juca varianta “cup-and-ball”, în Germania “Kugelfang”, iar în țările vorbitoare de limba spaniolă timp de sute de ani jocul a fost numit “balero”.

În anul 1920, Hamaji Egusa a obținut primul brevet pentru jucăria de tip “minge și cupă” (“ball and cup”). Mărimea și proporțiile jucăriei au fost însă ulterior modificate. Design-ul actual al kendamei i se datorează lui Issei Fujiwara, cel care a înființat Asociația Kendama din Japonia (JKA) în anul 1975. JKA a stabilit regulile jocului și sistemele de notare folosite în competiții asemănătoare Judo-ului sau Karate-lor.

Cel mai mare concurs la care ar putea să participe cei care sunt pasionați de acest joc este Kendama World Cup care este organizat în Hatsukaichi, Japonia. Câștigătorul medaliei de aur la acest concurs primește un premiu de 5000 de dolari.

În România sunt doi jucători profesioniști la acest joc. Aceștia sunt CRBL și colegul său de trupă, Oase (locul III mondial). Am discutat despre acest joc cu câțiva elevi din clasa a V-a C din Școala 49 la finalul competiției pe clasă la kendama.

Reporter: Este inutil să vă întreb dacă știți ce este kendama. Ați demonstrat mai devreme nu doar că știți ce este, dar că știți și să o mânuiți. Este dificil?

Zob Alexandru: Presupune un echilibru bun, o viteză de reacție mare, îndemnare și mult exercițiu.

Reporter: Când ai descoperit pasiunea pentru acest joc?

Dinu Eric: Anul trecut am văzut prima kendamă și mi s-a părut interesantă.

Reporter: Am observat că jocul constă în mai multe mișcări succesive care, în funcție de dificultate, sunt cotate cu un anumit punctaj. Care este mișcarea ta preferată?

Frunză Rareș: Lighthouse in.

Reporter: Sunteți mulți colegi care jucați kendama. Ce reprezintă pentru voi kendama?

Dinu Eric: O ocupație care mă ajută să mă înțeleg mai bine, care mă face mai echilibrat.

Reporter: Revenind la schemele kendama, care vi se pare cea mai grea schemă?

Zob Alexandru: String balance este una dintre cele mai provocatoare scheme.

Reporter: Cunoașteți și jucători renumiți? Urmăriți partide de kendama? Care este jucătorul vostru preferat?

Boeru Mihai: Spikey.

Reporter: Ce părere au despre pasiunea voastră părinții sau prietenii care descoperă Kendama doar prin intermediul vostru?

Zob Alexandru: Majoritatea sunt reticenți la început. Le propun să încerce și după ce încearcă... este ca o magie: mai vor să joace. Prima kendamă am primit-o de Crăciun. „Asta este o jucărie pentru copii mici!” îmi spuneau cei din jur, iar acum au toți kendame. Cred că este molipsitor. Așa că, dacă doriți să înțelegeți pasiunea noastră pentru kendama, încercați-o!

Reporter: Mulțumesc tuturor pentru discuția deschisă. Voi încerca să prezint în următorul număr al revistei câteva date despre kendama. Discuția cu voi m-a făcut curios. Zi cu multe reușite vă doresc!

Acestea au fost cele câteva cuvinte pe care le-am schimbat cu elevii clasei a V-a.

Sper ca v-am făcut curioși să încercați kendama. Nu uitați: Ken și Dama/Tama.

Pe data viitoare!

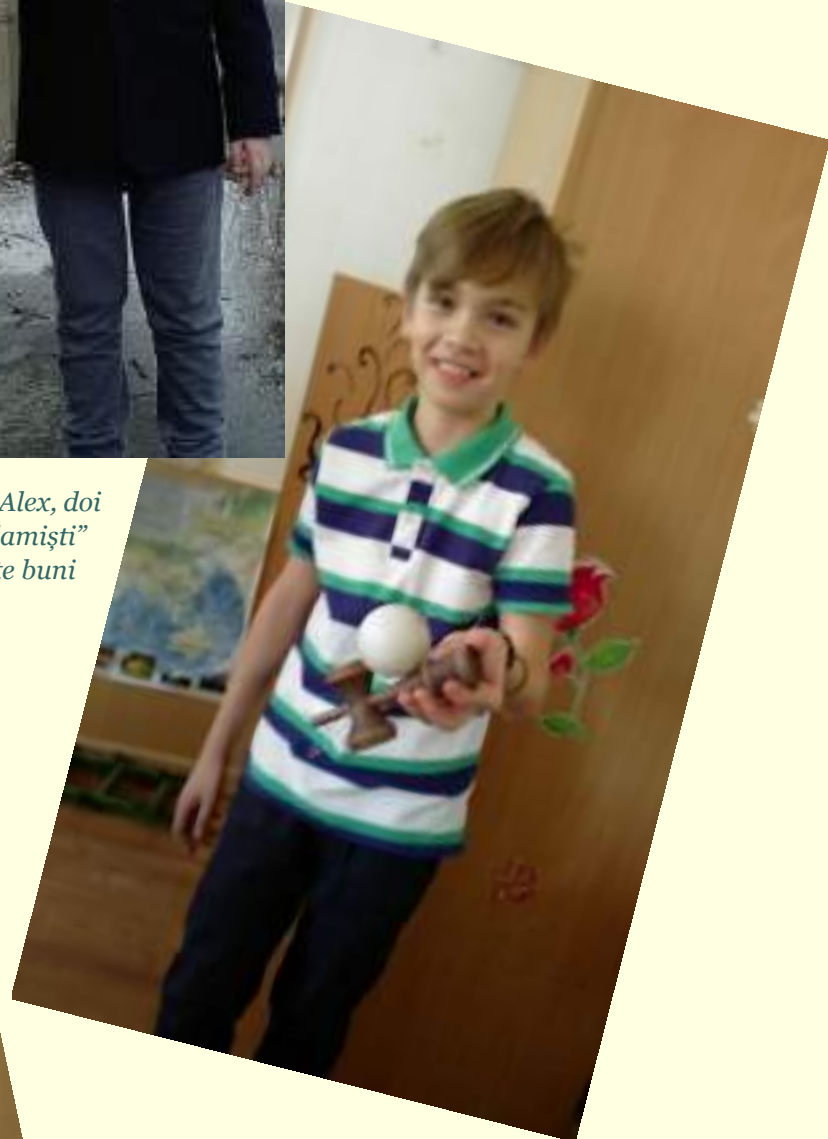
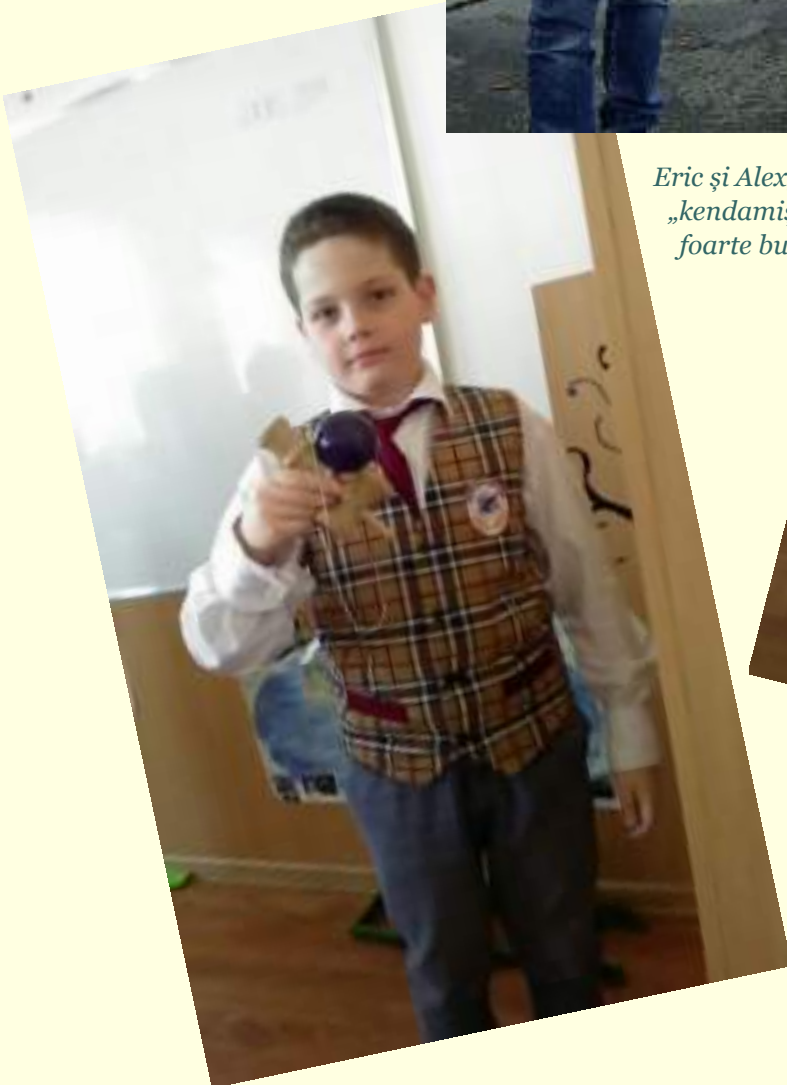
Alexandru Zob

Mara Petrache

Clasa a V-a C

Eric și Alex, doi „kendamiști” foarte buni

PATRICIA POTCOAVĂ: EU ȘI ATLETISMUL

DO WHAT YOU LOVE
LOVE WHAT YOU DO

CUM A ÎNCEPUT

Totul a început în clasa a III-a, când în clasa noastră a intrat o doamnă înaltă pe nume Simina. Aceasta antrena copii pentru atletism. A împărțit fluturași cu orele de antrenament și locul în care se desfășoară acestea. Când am ajuns acasă, le-am povestit părinților mei despre acest lucru și mi-am exprimat dorința de a merge și eu la aceste antrenamente. Părinții mei au fost de acord, așa că următoarea zi aveam primul meu antrenament de atletism. De-abia așteptam să îi cunosc pe colegii noi și bineînțeles pe profesoara mea. După primul antrenament m-am simțit minunat, atât de energică și puternică! Așa că am început să fac din ce în ce mai multe antrenamente și după fiecare antrenament, mă simțeam din ce în ce mai bine și îmi doream să fac mai mult atletism.

PĂREREA PĂRINȚILOR MEI ÎN LEGĂTURĂ CU PRACTICAREA UNUI SPORT

Patricia : Ce sport ați practicat în copilărie?

Tatăl Patriciei: Eu am practicat fotbal de performanță timp de zece ani. Am ales fotbalul deoarece îi apreciam pe marii fotbaliști români ca Hagi, Gică Craioveanu, Marius Lăcătuș, Victor Pițurcă și îmi doream să ajung și eu ca ei.

Mama Patriciei: Eu am făcut gimnastică timp de patru ani și volei doi ani. Ambele sporturi le-am practicat la o vârstă fragedă deoarece, când m-am mărit, nu am mai avut timp de sport de performanță, deși am continuat să alerg în parc pentru mișcare.

Patricia: Cât de important este sportul în viața unui copil?

Tatăl Patriciei: Sportul nu ar trebui să lipsească din viața unui copil fiindcă mișcarea îți oxigenează creierul și te ajută să te menții sănătos.

Mama Patriciei: În viața și dezvoltarea unui copil este foarte important sportul deoarece, după orele de școală și teme, prin sport organismul se poate relaxa.

Patricia: Cum ați reușit să îmbinați școala cu sportul?

Tatăl Patriciei: După ce terminam școala la ora 12, făceam teme de la 12 la 16 și apoi la ora 16 mă pregăteam să plec la fotbal, iar dacă nu terminam toate temele mai făceam și după antrenament. La început m-am simțit puțin obosit, dar treptat m-am obișnuit cu acest program.

Mama Patriciei: Fiindcă eu învățam după-amiaza, uneori mergeam la sport dimineața, alteori seara, depindea de zi. Indiferent de momentul zilei, mișcarea era sursa mea de energie zilnică !

PRIMUL MEU CONCURS

Primul meu concurs a fost acum un an și am participat la proba de 50m. A fost o experiență minunată, plină de adrenalină. Chiar dacă nu am câștigat, nu am fost supărată, pentru că am înțeles că nu este important să câștigi un trofeu, ci să participi și să câștigi experiența. Ca să câștigi, trebuie să muncești și să pui suflet în ceea ce faci! Fără pasiune nu poți să faci nimic! Apoi a urmat alt concurs, altul și altul și de fiecare dată îmi plăcea tot mai mult! Cel mai important premiu al meu a fost cel de la ștafetă, unde eu cu încă trei colege suntem vice-campioane naționale. Cea mai mare bucurie a mea este atunci când mă retrag în camera mea și privesc medaliile și diplomele obținute, simțindu-mă tare mândră!

CELE MAI IMPORTANTE LUCRURI PE CARE LE ÎNVEȚI LA UN CONCURS

ÎNVEȚI SĂ PIERZI SAU SĂ CÂȘTIGI

Este de la sine înțeles că de fiecare dată când câștigi o medalie te simți fericit și mândru, simți că ești puternic și încrezător, dar un învingător nu poate doar să câștige, mai și pierde... dar așa este stimulat să-și ia revanșa. Chiar dacă pierzi, nu trebuie să te gândești că nu ai luat medalie sau trofeu, ci că data viitoare vei încerca să fii mai bun. Succesul te bucură, dar pierderea te motivează să te autodepășești.

ÎNVEȚI CUM SĂ-ȚI CONTROLEZI EMOȚIILE

La primul concurs vei avea emoții pe care trebuie să le domini pentru că altfel riști să te blochezi sau să nu te mai concentrezi. Pe măsură ce vei căpăta din ce în ce mai multă experiență, vei învăța cum să-ți controlezi emoțiile. Emoțiile apar atunci când nu ești sigur pe tine și pe ceea ce faci, așa că nu-ți rămâne decât să capeți mai multă încredere în tine și să te mobilizezi să dai tot ce ai mai bun în concurs.

ÎNVEȚI SĂ LUCREZI ÎN ECHIPĂ

Cel mai important lucru când lucrezi cu colegii tăi într-o echipă este ca fiecare dintre voi să dea tot ce poate și să nu se bazeze doar pe ceilalți. Spiritul competitiv este cheia către succes. Chiar dacă sunteți mai mulți, trebuie să păreți ca și cum ați fi doar unul. O echipă unită și pregătită mereu va avea parte de succes!

Aceasta sunt eu, Patricia Potcoavă, și acestea sunt sfaturile mele. Sper să vă ajute și nu uitați să practicați sporturile care vă plac ca să aveți și satisfacție și sănătate!

Patricia Potcoavă

Clasa a V-a C

ÎNCEPUTURILE JOCURILOR OLIMPICE

Olimpiada antică s-a desfășurat pentru prima dată acum 2700 de ani la poalele muntelui Olimp.

Există o legendă în care se menționează că regele Oenomanos, suveran al Olimpului, a instituit o probă sportivă ce avea ca premiu mâna fiicei sale, Hippodamia. Cei care se încumetau să participe erau nevoiți să se întrecă într-o cursă cu tatăl Hippodamiei, iar eșecul era pedepsit cu execuția celui învins. Se spune că nu mai puțin de doisprezece tineri au fost uciși în această încercare. Pelops îl întrece pe Oenomanos, cu ajutorul zeului Poseidon.

Ca sărbătorire a victoriei, Pelops va inaugura o competiție ce se va desfășura o dată la fiecare patru ani, competiție numită Olimpiada.

Primele mențiuni în legătură cu Olimpiada apar încă din anul 776 î.Hr. Aceste Jocuri Olimpice debutau cu o procesiune religioasă și durau cinci zile. În aceste cinci zile erau oferite ofrande zeilor, în special lui Zeus. Festivalul era marcat de către pacea dintre toate popoarele grecești pe parcursul Jocurilor Olimpice.

Competitorii proveneau din orice clasă socială și, odată cu adoptarea Olimpiadei de către romani, aveau posibilitatea de a participa oameni din orice colț al lumii. Câștigătorii Jocurilor primeau cel mai râvnit trofeu din lumea antică: cununa de lauri.

Jocurile vor continua până în anul 393 d.Hr., când împăratul Teodosiu I, adept al creștinismului, le interzice catalogându-le drept manifestări păgâne. Olimpiada a fost oprită timp de 1500 de ani până când, în 1896, baronul francez Pierre de Coubertin reînvie Jocurile Olimpice.

Dolichos, „cursa lungă”, unul dintre evenimentele sportive obișnuite în cadrul Jocurilor. Atletii sunt reprezentați cu picioare lungi și zvelte, cu genunchii îndoiți și cu brațele pe lângă corp.

Maratonul de astăzi este inspirat de către cel al grecilor. Maratonul grecilor avea însă doar 4800 de metri (cel din prezent este de 42 km). Maratonul respectiv se numea dolichos și a avut loc în 720 î.Hr. Ruta era clar stabilită, desfășurându-se o parte pe stadion, după care alergătorii urmau un alt traseu, cel mai probabil prin fața templelor grecești.

Câștigător la Jocuri căruia i se înmânează cununa de lauri și panglici de lână de pus la gât, brațe și glezne

Amforă grecească ce ilustrează săritura în lungime. Atletul ține greutatea de plumb sau pietre în mâini pentru a putea sări cât mai departe. Liniile de pe sol marchează săriturile anterioare.

În următorii 200 de ani vor fi introduse noi probe sportive, în care victoria era mai importantă decât câștigarea unui război!

Pentatlionul (708 î.Hr.) consta în aruncarea discului, alergare, săritura în lungime, lupte și aruncarea suliței.

Atlet pregătit să arunce discul. Se văd în dreapta uleiul și strigilul pe care romanii le foloseau pentru a răzii murdăria și transpirația de pe piele după întrecerile sportive.

Boxul sau Pygmachia (688 î.Hr.)

În stânga sus, boxeri luptându-se (unuia îi curge sânge din nas). Pumnii le sunt legați cu curelușe de piele. În dreapta jos, boxer care își leagă mănușile înainte de competiție. Mănușile au înlocuit curelușele de piele.

Pankrationul (648 î.Hr.) îmbină boxul cu luptele (asemănătoare cu artele marțiale mixte).

În pankration, luptătorii aveau să facă aproape orice cu excepția mușcatului și a băgatului mâinii în ochii adversarului. Un luptător (cel din dreapta) nu respectă regulile, iar arbitrul e pe cale să-l lovească cu un băț!

Hoplitodromosul (580 î.Hr. sau 520 î.Hr.) era o probă de alergare, în care atleții îmbrăcați în armură alergau pe două lungimi de stadion (380 - 760 de metri).

Atleții la finalul probei de alergare în armură. Câștigătorul și-a scos coiful, iar pierzătorul și-a aruncat scutul!

Concurenții erau siliți să jure în fața lui Zeus că, înainte de a participa la Jocurile Olimpice, vor încheia 10 luni de antrenament, iar, cu 30 de zile înainte de începerea evenimentului, erau obligați să se antreneze împreună în fața arbitrilor din Olimpia.

Primul câștigător al unei probe olimpice a fost Koroibos, un bucătar grec, care a câștigat proba de alergare.

Deși la început puteau participa numai vorbitori de limba greacă, au existat și câțiva câștigători străini: împărații romani Tiberius și Nero, câștigători ai curselor hipice, Varastades, rege al Armeniei, campion olimpic la box și Filip al II-lea al Macedoniei, învingător la cursele de cai.

Darius Petrescu

Clasa a V – a C

CRÂMPEIE DE ÎNVĂȚĂTURĂ CU PR. DR. LAURENȚIU LAZĂR

(continuare din numărul anterior)

„Trebuie accentuată în comunicarea cu copilul valoarea lui Dumnezeu în viața sa.”

Părinte Laurențiu, cum este mai bine, în opinia dumneavoastră, ca părintele să fie permisiv sau autoritar? Este mai eficientă negocierea sau aplicarea unui sistem de reguli și sancțiuni?

Eu sunt adeptul comunicării, iar comunicarea înseamnă negociere. Impui regula, dar poți ajunge la regulă și direct și pe căi ocolite. Orice lege are un cadru legislativ și norme de aplicare în baza cărora ajungi să respecti legea. Ca să personalizăm și să revenim în casă, regula ar trebui impusă cu strictețe îmbinată cu dragoste. Așa cum mi se pare firesc ca un copil să cunoască sensul fiecărui cuvânt pe care-l rostește și să-l folosească cu discernământ, mi se pare la fel de firesc ca la temelia fiecărei reguli să stea un proces de empatie, iar părintele să emită regula numai după ce se pune în pielea copilului. Dacă regula este încălcată de copil, părintele e dator să caute o explicație pentru acest lucru, dar să-l poftască și pe copil să spună ce ar face dacă ar fi el părintele. Atunci copilul vine singur cu soluția la problema lui. Sunt situații de criză, sunt situații în care vii obosit de la serviciu, tracasat, nemâncat, abia aștepti să te întinzi în pat, dar află că s-a întâmplat cutare lucru și nu ai răbdarea necesară să-l înțelegi pe deplin. Noi, afară din casă, dăm răbdare, multă, și uităm să fim răbdători fix în casa noastră. Eu am fost crescut de mamă cadru didactic. Și acum îi reproșez: „Cu toți ai avut răbdare,

cu mine nu”. Deci asta este o scăpare, o suferință, a celui care își face treaba foarte bine cu copiii altora și cu copiii noștri s-a terminat răbdarea. Îi vrem pe copiii noștri perfecți, le dăm o sumedenie de directive, dar apar complicații la aplicare. Atunci copiii greșesc. Tu ca părinte ai abilitatea necesară de a-ți proteja copilul de agresiune verbală, violență fizică, traumatisme, cuvinte, expresii, cuvinte ultimative. Mărturisesc că deseori și eu clachez. De aceea, familia este construită din bărbat și femeie ca cei doi să se completeze; când unul este foarte dur, vine celălalt cu dragostea. Și rolurile se schimbă. De asta e bine să lucrăm la unitatea familiei chiar prin ceea ce faceți și dumneavoastră la școală, fără să știrbiți autoritatea părintelui. Dumneavoastră, profesorii, formați caractere, dar autoritatea maximă asupra copilului trebuie să o aibă părintele de acasă. Totuși, chiar părintele acasă ar trebui să învețe să atenueze imperativul, în loc de *Fă! Drege!* să zică *Ar fi bine să faci, ar fi bine să dregi*. Copiii au nevoie de program. În duhovnicie se spune că o minte nelucrată e atelierul diavolului. Dacă lași copilului prea mult timp liber, îi găsește diavolul ocupație. Iată că au mijloace foarte facile de a ajunge la diavolnicii mai repede decât gândim noi. Noi ne ferim să discutăm niște chestiuni cu copiii noștri din pudicitate, din jenă, dar ei știu mai devreme decât știam noi aceste lucruri și decât

ne închipuim noi. De aceea, toate lucrurile trebuie discutate pe față, direct. Și totul se negociază. Dacă nu se face un lucru de voie, se va face de nevoie. Oferim alternativă. Faci acel lucru că așa spun mama și tata și primești recompensa asta sau refuzi și vei suporta consecințele. Iar recompensa trebuie să fie dată cu discernământ și doar în anumite cazuri. Una este să-i dai copilului o bomboană și alta e să-i dai un telefon foarte scump fiindcă a luat nota 10 la teză. El se va obișnui ca pentru fiecare zece să primească un Galaxy sau un Iphone. Și când nu îl va primi, va fi dezamăgit. Să nu uităm că, în calitate de elev, copilul are și îndatoriri. Datoria lui este să învețe.

„Mai degrabă ne străduim să sădăm în copilul nostru simțul datoriei și conștiința lucrului bine făcut.”

Cunoașteți, de bună seamă, cazuri în care unii părinți recunosc că nu se mai înțeleg cu copiii lor adolescenți. De ce credeți că se întâmplă acest lucru și ce sfaturi aveți pentru acești părinți?

Negreșit că fiecare părinte dorește ca al său copil să ajungă bine în viață. Uneori se împlinește dorința părintelui, alteori nu. Cert e că pentru un părinte care încearcă să-și facă datoria bine provocările vor fi mai mari și mai numeroase. Un părinte superficial gândește: „Ei, fumează! Bine că nu face altceva. Ei, bea! Bine că nu e agresiv”. Cel care dorește binele copilului lui din perspectivă evanghelică îl va face pe copil să-l iubească pe Dumnezeu mai presus de orice în lumea asta. Și acest lucru, cred eu, trebuie sădit la temelia educării unui copil. Practic, interacțiunea noastră duminicală pe care o avem cu copiii tocmai încercarea de a-l ține pe Dumnezeu prezent în viața copiilor o are ca țintă, de aceea începem cu rugăciune în biserică și sfârșim atelierul cu rugăciune, reamintindu-le și de rugăciunea pe care să o rostească înainte de culcare. Revenind la întrebare, sunt momente când părinții foarte implicați simt că nu mai pot, că nu mai fac față. Atunci ei devin vulnerabili pentru că se instalează o frustrare, psihologic vorbind, și unul țipă, altul pleacă de acasă, altul bea, altul dă cu pumnul în masă, și acesta e un semn de necredință. Dacă nu acceptăm ideea că un copil e unic și se dezvoltă diferit, dacă vrem să-i facem pe toți roboței, deja ne situăm într-un clișeu. Un copil este un copil. Cel mai bun lucru este ca, atunci când simțim, ca părinți, că nu mai avem putere, să ne așezăm la rugăciune. Doamne, dă-mi puterea să trec peste hopul ăsta. Dacă nu îl lași pe Dumnezeu să lucreze, tu conștient fiind că omeneste ai făcut tot ce era posibil, e clar că vom claca și

vom cădea dintr-o extremă în alta, iar sfinții părinți o spun lămurit „extremele sunt de la diavol, calea de mijloc e de la Dumnezeu”. Trebuie întotdeauna să găsim această cale de mijloc pe care eu o traduc cu echilibru.

Aveți câteva sfaturi și pentru copii?

În ceea ce privește relația copil-părinte-Dumnezeu în societatea actuală, lucrurile sunt mai complicate și vă spun asta dintr-o experiență pe care o trăiesc în familia mea. Colegii copiilor mei știu că tatăl lor este preot și se nasc o mulțime de discuții pe tema asta. Iar copiii mei vin și îmi spun. Eu încerc să le explic că a fi preot nu e o rușine. Le explic că a fi preot nu înseamnă a fi un om nepregătit. Nu o spun cu lipsă de modestie, nici cu falsă smerenie, ci spun că un preot care a dăltuit, a lucrat la educarea și formarea lui, este un izvor de învățături. Aici e lucrarea lui Dumnezeu, nu a preotului respectiv. El doar își dorește și Dumnezeu sădește în el multe învățături. De aceea, preotul, oricât de tânăr ar fi, e părinte. Pentru că dintr-un părinte ies învățături. Asta le explic eu copiilor mei pentru a nu se simți rușinați.

„Din păcate, am ajuns să trăim vremuri nefirești, dar pe care le considerăm firești. A ajuns anormalitatea normalitate. Când un copil merge la biserică și ceilalți 29 din clasă nu, acesta este etichetat ca ciudat.”

Atunci copilul credincios tinde să fie frustrat, se interiorizează și tinde să se autoizoleze, dacă nu a fost deja îndepărtat de ceilalți din grup. Ceea ce trebuie părintele să facă într-o astfel de situație e să-i fie aproape copilului, necondiționat. Trebuie să-i explice copilului de unde provine omul și încotro se duce, din pământ am fost luați și în pământ ne vom întoarce, sufletul de la Dumnezeu vine și la Dumnezeu se va duce. Deci și originea și finalitatea vieții noastre îl au ca punct central pe Dumnezeu. Într-o lume în care primează ce etichetă ai la haină sau ce telefon ai, e normal ca Dumnezeu să pice pe un loc secund, dacă nu mai jos, într-un clasament al priorităților. *Vox populi vox Dei* zice dictonul latin, dar în acest caz nu are aplicabilitate, pentru că vocea majorității îi învinge pe cei puțini. Dar cei puțini sunt cei aleși – ei se circumscriu firescului, nu se situează centrifug, pe o orbită a ciudățeniei. De aceea trebuie accentuată în comunicarea cu copilul valoarea lui Dumnezeu în viața lui. Uite, ție Dumnezeu ți-a dăruit mai mult prin această obișnuință și dragoste cu care vii duminică de duminică la biserică, tu trebuie să fii înțelegător și să te rogi pentru aceia care râd de tine. Dacă te superi și-ți arăți supărarea, atunci vrăjmașii vin asupra ta, copiii râd mai mult de tine. Crezi că dacă

încerci să-i faci pe plac colegului sau colegei tale de la școală și nu mai mergi la biserică vei rezolva ceva? Va veni un altul care îți va cere să mergi la fotbal sau un al treilea care îți va cere să mergi la film. Cum ai să te împarți ca să placi tuturor? Deci trebuie să le insuflăm copiilor sentimentul că fac foarte bine că merg la biserică și că nu pot împăca pe toată lumea oricât de mult ar încerca.

„La urma urmei și mai presus de toate, omul trebuie să-i placă mai întâi lui Dumnezeu și apoi oamenilor. Și cum poți să placi lui Dumnezeu mai mult dacă nu prin rugăciune dimineața și seara, când te-așezi sau te ridici de la masă, când pleci de-acasă sau mergând duminica la liturghie?”

Apropo de sfaturi, părinții vor copii cuminți. Eu nu le zic copiilor să fie cuminți, ci să fie ascultători, pentru că ascultarea este, din punctul meu de vedere, cea dintâi virtute pe care un copil trebuie să o aplice. Nu cuminența, pentru că cuminența plafonează în timp ce ascultarea depășește cuminența. Dacă nu are din familie pornirea de a fi ascultător, nu o va avea nici la școală. Și-așa ajungem cu elevi din ce în ce mai mulți neascultători – și nu mă refer doar la faptul că sunt obraznici la ore sau în timpul pauzei – dar sunt neascultători la informațiile pe care cadrele didactice le dau la oră. Prin urmare, părinții trebuie să impună ascultarea. Ascultarea ascute și conștiința. Copilul va ajunge un om conștiincios în viață și va ști să facă ascultare de șeful lui la serviciu, de soțul sau soția lui. Un om ascultător știe să-și facă familia, meseria și misiunea cu conștiință. Ori dacă nu are pornirea de ascultare de mic, va ajunge un superficial în viață. Și, dacă e să facem radiografia vieții pe care o trăim, găsim și cauzele pentru care societatea de azi e frustrantă. Când copilul vine și-și etalează la școală telefonul de ultimă generație, e frustrant și pentru profesor. Acesta nu-și permite să-și ia din salariul său ceea ce a luat părintele copilului. E frustrant pentru un cadru didactic care a urmat un liceu de profil, o facultate, un masterat, poate și un doctorat, să nu-și permită telefonul pe care un copil de 12-13 ani îl are, pe care i l-a dăruit tatăl dintr-un acces, nu exces, de dragoste. Acest copil este expus compromisului. E mai bună negocierea în familie, e mai bună activarea conștiinței copilului prin ascultare decât oferirea de recompense costisitoare. Ca să nu mai vorbim despre efectele adverse pe care îl au gadgeturile în viața de familie. Copilul înconjurat de telefon, tabletă și laptop face un

salt din firesc în nefiresc, din familie în comuniune în familie însingurat. Am citit o glumă de curând. Un copil povestea altui copil: „Aseară n-am avut internet. Am stat de vorbă cu familia mea în schimb. Par oameni de treabă”. Paradoxal, într-o eră a socializării, ajungem să fim singuri.

Cum trebuie să reacționeze adultul când adolescentul spune că e plictisit sau că o anumită activitate e plictisitoare?

Un adolescent provoacă, te încercă. Înțelept este acela care știe să depășească provocarea unui adolescent. Pentru că de asta noi nu mai suntem adolescenți, ci suntem adulți. Adultul are un alt atu: maturitatea. Nu cea fizică, ci cea rațional-intelectuală și – am vrea noi – și cea duhovnicească. Când un adolescent provoacă, trebuie să faci apel la maturitatea acumulată de-a lungul vieții și să știi să-i vorbești pe limba lui. E adevărat, orele sunt scurte, pauzele și mai scurte, copiii sunt mulți, problemele multiple și e greu. Noi ne dăruim celui care își dorește să acumuleze. Plictisit e omul limitat, ajunge la o stare de autosuficiență care îl îndestulează. De aceea, trebuie să-i găsim ocupație. Dacă nu are telefon, el se plictisește. Imaginați-vă ce dezastru ar fi să nu fie internet o săptămână! Pe vremea mea, țin minte, ne jucam în jurul blocului de-a v-ați ascunselea, urmărirea, miuța, fotbal. Țipam, alergam, ne mișcam. Acum nu mai vezi pe nimeni în jurul blocului.

„Toți sunt la socializare. Pe telefon sau pe calculator. E lucru știut că jocurile online se joacă printr-o socializare cu o comunitate virtuală. Deși, paradoxal, vorbești cu membrii acesteia și pui la cale tot felul de strategii pentru a împlini o misiune, problema e că ești în socializare, dar singur.”

Părinții robotesc prin casă și-și zic că al meu copil e bine, stă la calculator. Dar ajunge să se facă seară și ei nu au vorbit nimic cu copiii lor. Trece o seară, trece o săptămână, trece o lună, se trezesc cu copiii adolescenți și dintr-o dată nu-i cunosc. Intervine criza, apare disperarea, părintele nu mai știe ce să facă. Eu mă lovesc de tragediile multor părinți pe care încerc să-i liniștesc, îi fac să redescopere valoarea rugăciunii. Aceștia sunt încercați cu un motiv de Dumnezeu. E un semnal că un copil are nevoie de părintele lui ca de aer. În societatea actuală, părintele e toată ziua plecat. Se caută bone, se caută afterschooluri și părinții muncesc ca să facă bani. Dar toți banii din lume nu pot cumpăra sufletul unui copil. E un cerc vicios: dacă stai acasă și nu muncești, nu

ai cu ce să-l hrănești, dacă muncești prea mult, îl privezi de prezența ta fizică și nu ești părinte decât în acte.

Erați adolescent, în clasa a opta, când a căzut regimul ateo-comunist. Anul următor, în 1990, v-ați înscris la Seminarul Teologic Ortodox „Sf. Apostol Andrei” din Galați care și-a reînceput activitatea după 42 de ani de la închiderea acestuia de către comuniști. Astfel, ați făcut parte din prima generație de seminariști de după Revoluție. Vedeți acest fapt ca pe lucrarea lui Dumnezeu?

Una dintre rugăciunile la cununie spune că

*„mult poate rugăciunea cea fierbinte a
părintelui pentru copilul său..”*

Nu poți vorbi la 14 ani, vârsta la care am intrat eu la seminar, că ești matur și că poți decide în mod convins asupra viitorului tău. De aceea, mediul în care un copil crește este foarte important pentru dezvoltarea sa ulterioară. Bunica mea, Dumnezeu s-o ierte, mergea la biserică duminică de duminică. Era suferindă încă din tinerețe și la senectute mergea în baston, iar eu o conduceam la biserică. Fiind copil, mă plictiseam, nu înțelegeam mare lucru, dar mergeam duminical la biserică. O pomenesc la liturghie duminica și-i mulțumesc pentru că sunt ceea ce sunt datorită rugăciunilor dânzei. La rândul-mi, am crescut într-o familie în care s-a muncit foarte mult, cu un tată și cu o mamă care trudeau din zori și până-n seară. Totuși,

*„am crescut sub umbrela fricii de Dumnezeu,
frică înțeleasă ca dragoste, întrucât Sfânta
Scriptură spune foarte clar că frica este
începutul înțelepciunii. Dacă vrei să fii înțelept,
trebuie să ai frică de ceva.*

Un om înțelept nu o să meargă niciodată cu 200 km/h cu mașina pentru că îi este frică de moarte sau îi este frică că își poate omorî familia care este în mașină cu el sau poate omorî pe cineva de pe carosabil. Dacă nu are acest sentiment de frică, nu este un om conștient. Revin la familia mea și vă spun că, după ce am terminat eu clasa a VIII-a, am dat examen la Liceul pedagogic și am intrat. În acea vreme examenul de admitere în clasa a IX-a se dădea în iulie și, fiind anul în care a căzut comunismul, s-a reînființat Seminarul teologic la care admiterea pentru anul școlar 1990-1991 s-a dat, în mod excepțional, în

toamnă. Mama, care începuse să meargă la biserică, a citit în ziar anunțul privind reînființarea Seminarului teologic de la Galați și m-a întrebat dacă nu aș vrea să învăț acolo. Am refuzat, neavând deprinderea de a citi Biblia.

*„Dacă copiii ar trata Biblia cum tratează
telefonul mobil ar fi excepțional!”*

Nici nu erau materiale pe vremea aceea, nici Biblii, nici cărți de rugăciune. Cu toate astea, am făcut rost de Mica Biblie în care totul se relatează ca o poveste. Mi-a plăcut, am învățat, la română și istorie eram bine pregătit și, în ciuda numărului mare de candidați pe loc (11 pe loc dacă nu mă înșel), a dat Dumnezeu și am reușit. Au fost și vizite medicale și probe eliminatorii (voce, ritm). Această promoție a fost una de pionierat, majoritatea devenind preoți foarte buni, consilieri sau vicari la eparhii, oameni care muncind foarte mult, activându-și conștiința prin ascultare, cum vorbeam mai devreme, au ajuns mândria părinților lor. Ca să revin la întrebarea dumneavoastră, eu vă spun că un preot este ales de Dumnezeu. Oricât te-ai zbate să-ți faci copilul preot, dacă nu are chemare de la Dumnezeu, nu vei izbuti.

O ultimă chestiune, părinte Laurențiu. Ce a însemnat experiența pelerinajului la Ierusalim pentru dumneavoastră?

Mersul la Ierusalim, ca și preoția, este o alegere. Poți să ai toți banii din lume și să nu ajungi la Ierusalim. Poți să nu ai bani și să ajungi la Ierusalim. Desigur, a ajunge în Țara Sfântă pe urmele pașilor Mântuitorului este o alegere de Sus, nu este o alegere a noastră. De aceea, prin rugăciune, trebuie să-l rugăm pe Dumnezeu să lucreze și să ne arate ceea ce e bun pentru noi, nu ceea ce vrem noi să facem. E o diferență. Orice pelerinaj este o formă de rugăciune, iar pelerinajul la Ierusalim este unic. Poți să mergi de 50 de ori acolo și de fiecare dată să simți altceva. De altfel, noi cei care am mers la Ierusalim am creat o mică comunitate unde ne împărtășim trăirile. Unul simte la mormântul Maicii Domnului un fior, altul simte la mormântul lui Hristos un fior, altul la Ierihon, altul la Nazaret, altul la Iordan. Deci, darurile sunt împărțite, fiecare trăind în chip unic experiența lui Dumnezeu. Și din acest motiv e frumoasă și viața, pentru că nu știm ce aduce nu ziua de mâine, ci minutul următor. De asta ne rugăm noi tot timpul la Dumnezeu ca să ne dea ce știe el că e mai bun pentru noi.

Interviu realizat de prof. Angela Vass cu părintele
Laurențiu Lazăr de la Parohia Iancu Nou Bălăneanu

ARTICOL: PREZICEREA VIITORULUI

Cea mai torturantă întrebare a omenirii pare să fie aceasta: cum va fi viitorul? În rândurile de mai jos, vă vom vorbi despre prezicerea viitorului. În esență, speculațiile cu privire la viitor se bazează pe matematică.

1. Nostradamus

Nostradamus, pe numele său real Michel de Nostradame, a fost un faimos medic, cabalist și farmacist francez. Acesta s-a născut pe data de 14 decembrie 1503 și a murit pe data de 2 iulie 1566. Acestuia i s-a acordat titlul neoficial de prevestitor al tuturor marilor evenimente care aveau să se întâmple în lume. Prezicerile acestuia au urmat Codul Bibliei. Nostradamus a redactat Profețiile în anul 1555, iar cărțile sale sunt citite cu interes și astăzi. De-a lungul timpului, oamenii au încercat să găsească o corespondență în istorie a celor mai interesante previziuni ale sale. Dacă acestea s-au adevărit sau nu rămâne la latitudinea celor care i-au interpretat viziunile sau a celor care vor să creadă în ele.

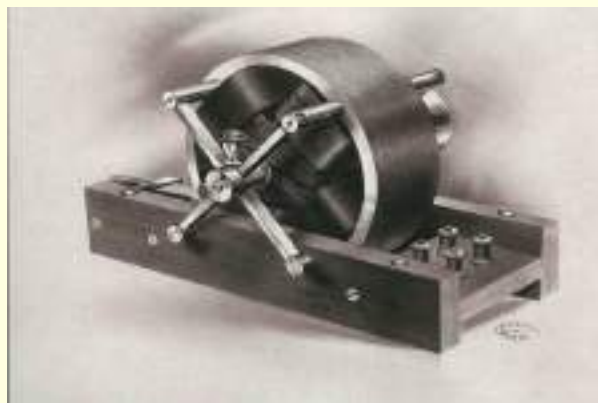
2. Nikola Tesla

Născut pe 10 iulie 1856 pe țărmul Mării Adriatice, în satul satul Smiljan, comuna Gospić, din actuala Croație, Tesla a devenit un deschizător de drumuri în domeniul tehnic, fiind cunoscut drept „părintele device-urilor”. Contemporan cu inventatorul becului, Thomas Edison, Tesla a dovedit avantajele transmisiei la distanță a

curentului alternativ în comparație cu curentul continuu, al cărui adept era Edison, ceea ce i-a adus reputația de cel mai mare inginer electrician al Americii.

Descoperirile științifice făcute de Tesla sunt de o importanță capitală pentru umanitate. Un exemplu grăitor este transformatorul Tesla ce poate produce tensiuni de milioane de volți.

Motorul electric Tesla pe al cărui principiu de funcționare au fost concepute majoritatea aparatelor electronice pe care le folosim astăzi precum uscătorul de păr, televizorul și computerul

Prototipul transformatorului Tesla inventat de Nikola Tesla în 1888

Inventatorul a creat primul accelerator de particule din lume, plecând nu de la teoria relativității a lui Einstein, ci de la principiul fulgerului globular. Raza morții, cea mai revoluționară idee a lui Nikola Tesla, este o armă ce poate distruge într-o clipă orașe întregi. De ce a gândit o astfel de armă? Motivul rămâne necunoscut. Cert este că savanții de azi încă se servesc de teoriile și invențiile lui Tesla. De pildă, s-a inventat un prototip ce generează un câmp magnetic ce reproduce electricitate, astfel încât un dispozitiv electronic se încarcă atunci când este apropiat de prototip. Acesta ar putea fi primul pas în crearea electricității fără fir.

3. Medicina

Progresul tehnologiei face ca medicina să avanseze în egală măsură. Pentru a depista temuta boala Escherichia coli s-a inventat un aparat de dimensiuni reduse.

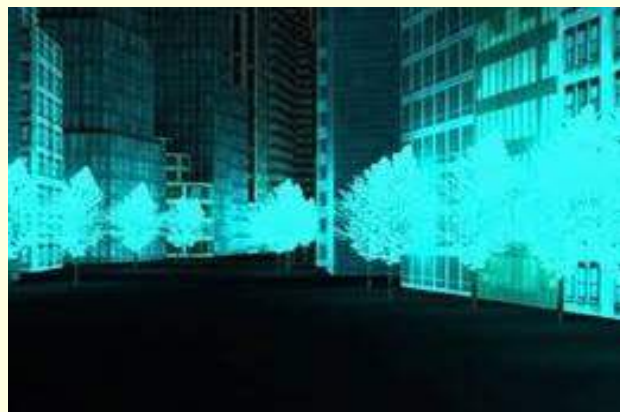
Luând o mostră de bacterii și introducând-o în aparat, acesta indică printr-o serie de grafice dacă mostra este infectată cu E. coli. Dacă pe ecranul cu grafice apare un vârful înseamnă că mostra nu conține ecoli, iar dacă nu apare acest vârful mostra conține E. coli.

Aparat ce confirmă prezența E. Coli în organism

4. Tehnologiile viitorului

Universitatea Cambridge a dovedit că, în viitor, copacii de pe marginea drumului ar putea să își creeze propria energie și să înlocuiască stâlpii de iluminat.

Copaci bioluminescenți

Mașinile vor fi robotizate, iar noi, oamenii, vom purta în loc de telefoane mobile dispozitive computerizate de tipul ochelarilor Google. Fibra optică de mare viteză ne va conecta locuința cu toate serviciile, de la sănătate, educație, administrație, până la utilități. Magazinele vor fi dotate cu imprimante 3d, permițându-ne să creăm propriile produse, iar asistenți robotizați ne vor ajuta să găsim ceea ce căutăm.

Viitorul va veni cu o regândire a spațiului urban. Pe de o parte, clădirile vor fi mult mai sustenabile, fiind în măsură să producă singure electricitatea, să refolească apa de ploaie și să controleze căldura, iluminatul și siguranța. Pe de altă parte, vor apărea fermele pe verticală

care vor asigura locuitorilor necesarul de legume și fructe proaspete.

Ferme pe verticală

Cei care doresc să afle mai mult despre ce ne rezervă viitorul sunt invitați să acceseze site-ul "Biblioteca lui Babel". Aceasta cuprinde tot ce va puteți imagina și tot ce se va întâmpla în viitor. Informațiile sunt scrise în niște cărți digitale ordonate în ordine alfabetică într-o bibliotecă cu un număr infinit de galerii hexagonale, fiecare conținând 20 rafturi, fiecare raft având 32 de cărți, fiecare carte numărând 410 de pagini. Paginile sunt alcătuite din litere și numere puse în combinații întâmplătoare în așa fel încât orice text de 3000 de simboluri se regăsește între paginile acesteia. Prin urmare, orice lucru spus/gândit/scris ce a existat sau va exista apare cu exactitate în acea bibliotecă.

Bibliografie:

<http://www.mediafax.ro/stiinta-sanatate/orasele-viitorului-cum-ar-putea-arata-lumea-in-2050-foto-11264015>

<https://www.youtube.com/watch?v=sWUm3DCjFRY>

<https://libraryofbabel.info/referencehex.html>

Alexandru Zob
Darius Petrescu
Mara Petrache

Clasa a V – a C

Casa viitorului proiectată de Darius

GRAFICĂ

Anais Ionescu este elevă în clasa a VII-a B și este pasionată de desen. Fiind mare iubitoare de animale, Anais le-a studiat cu interes și, în desenele sale, nu face decât să lase creionul să alerge pe coala de hârtie după bunul plac al imaginației.

Teen Spirit: Anais, spune cititorilor revistei câteva lucruri despre tine și despre marea ta pasiune – desenul.

Anais Ionescu: Sunt o fire sensibilă, uneori timidă și îmi este mult mai ușor să mă exprim prin desen.

Ce te inspiră?

În ultimul timp mă inspiră reptilele.

Ce simți atunci când desenezi?

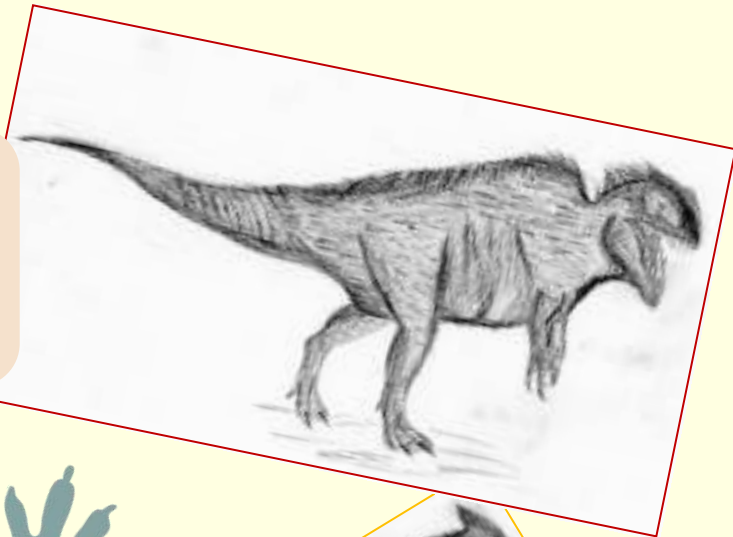
Pentru mine desenul este un mod prin care mă pot relaxa și detașa de tot ce mă înconjoară.

În afară de desen, ce alte pasiuni mai ai?

Îmi place foarte mult limba engleză.

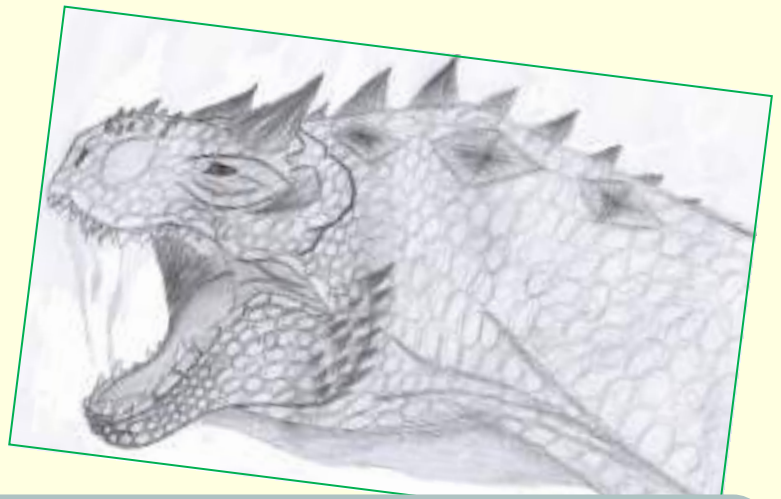
Crezi că generației tale i-ar plăcea desenele pe care le execuți?

Da, i-ar plăcea, deoarece sunt actuale.

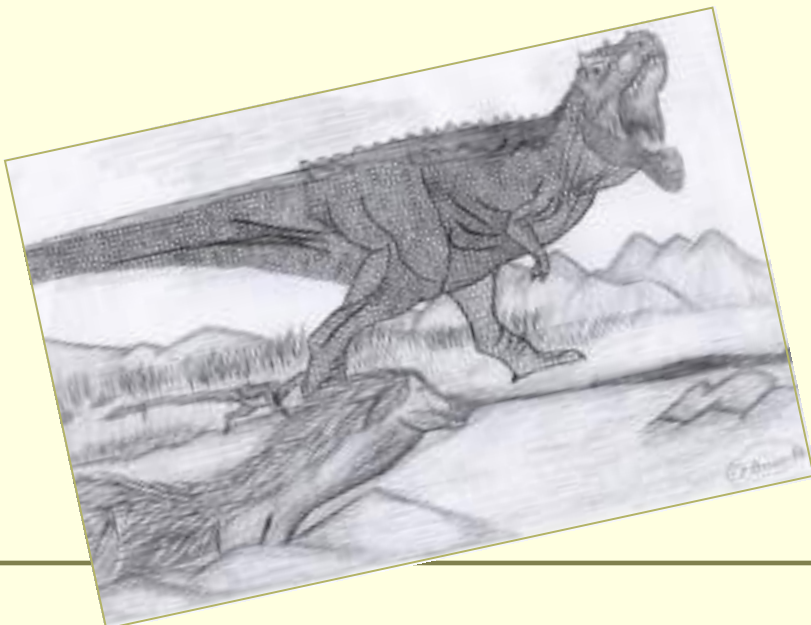

Anais Ionescu
Clasa a VII-a B

Prietena și colega de bancă a lui Anais este Andreea Crăciun. Evident, îi place să deseneze. Ce anume desenează? Animale. Simțind la fel și împărțind aceleași pasiuni, Andreea și Anais sunt dovada vie că zicala românească „Cine se aseamănă se adună” funcționează în viață, iar anii adolescenței nu fac excepție.

Andreea Crăciun
Clasa a VII-a B

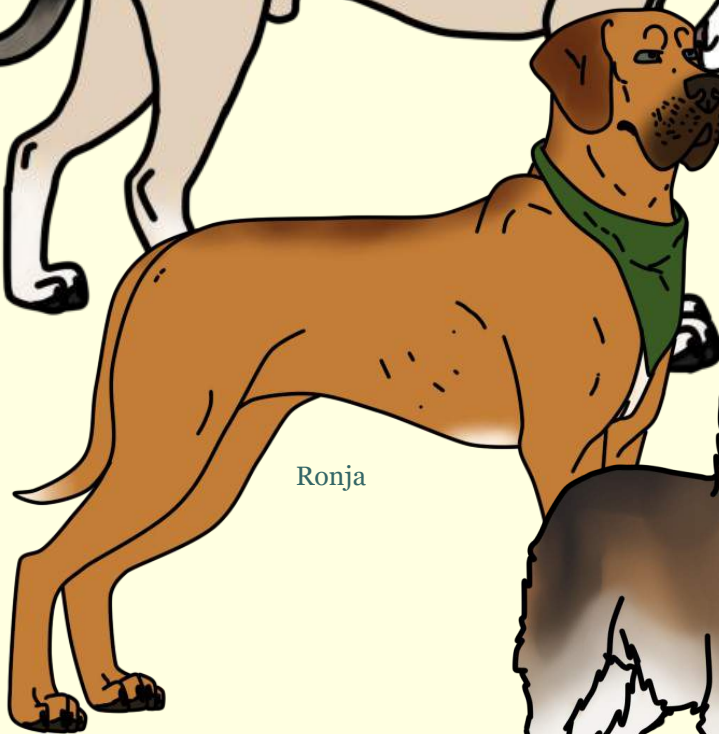
Anatolian Shepherd Dog

Kuchi Dog

Ronja

Airedale Terrier

Bernese Pyrenees Dog

Teen Spirit: Andreea, spune cititorilor revistei câteva lucruri despre tine și despre marea ta pasiune – desenul.

Andreea Crăciun: Desenul este metoda mea de a evada din lumea reală, de a pătrunde în lumea imaginației mele. Exprim o diversitate de emoții prin desenele mele.

Ce îți place să desenezi?

De obicei desenez câini, alteori când am chef desenez reptile, păsări, creaturi, feline, cam ce îmi vine în minte.

Ce te inspiră?

Natura, împrejurimile.

Zane Egyptian Royal Guard

Atticus

Central Asian Ovcharka Dog

Tegu, Rottweiler Pitbull

Kainos

Ce simți atunci când desenezi?

Când desenez, de obicei îmi exprim sentimentele. De cele mai multe ori, desenele mele sunt expresia fericirii. Rareori, când sunt furioasă, improvizez.

În afară de desen, ce alte pasiuni mai ai?

Să explorez munți, păduri, orice aș fi eu în măsură să fac.

Crezi că generației tale i-ar plăcea desenele pe care le execuți?

Nu oblig pe nimeni să iubească desenele mele. Fiecare om are opinii diferite. Acum nu cred că desenele mele vor plăcea tuturor, întrucât multe dintre acestea sunt chestii pe care le vezi zi de zi, cum ar fi câinii. Ceea ce ar putea părea ușor banal și lipsit de interes.

Andreea Crăciun

Clasa a VII-a B

DIY: CERC CU AMINTIRI

Materiale necesare:

- foarfece
- panglică (aprox.5 metri)
- cerc de gimnastică
- bandă dublu adezivă
- flori artificiale
- fotografii
- ață de cusut

Pasul 1. Legați florile de cerc, apoi lipiți-le cu bandă dublu adezivă.

Pasul 2. Lipiți trei sau mai multe panglici pe verticală.

Pasul 3. Lipiți fotografiile pe panglici.

Rezultat final!

Eu și prietena mea, Irina, am făcut acest proiect pentru a ne aminti de momentele petrecute împreună.

Anca Roșoiu
Clasa A VI-a C

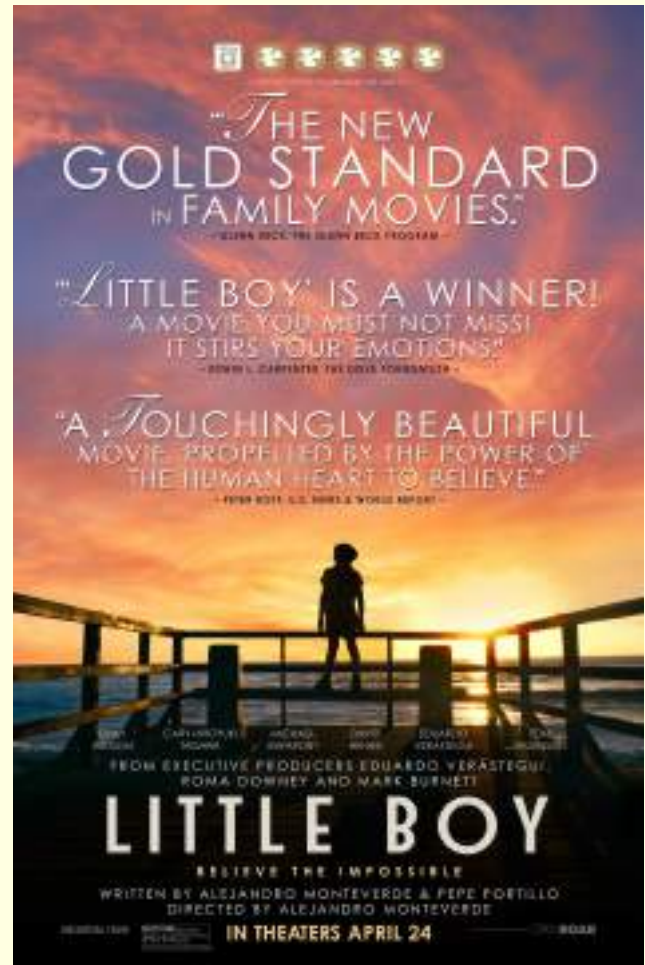
“Faith won’t work if you have the slightest bit of hatred in you.”

FILM REVIEW: LITTLE BOY

The students in 8B recommend

I would recommend “Little Boy” to a teenager because it is a great, inspirational movie. One scene that has impressed me is when Father Oliver gives Pepper a list and tells him that by doing what is written there can bring back his father. Another part of the movie I have particularly liked is Ben Eagle’s show when the boy moves a bottle without touching it. This specific moment makes Pepper believe he can do anything and he has faith in himself. My favourite scene, though, is at the end of the movie when the family reunites and James, Pepper’s father, comes back from war.

Ștefania Găvănescu

In my opinion, this movie can be recommended to a 14-year-old for two reasons. Firstly, you can learn some nice things that you can use later in life. Secondly, the basic message of the movie is to try harder and not to stop believing in your dreams. The most touching scene in the movie is when Pepper Busbee moves the mountain and then a nuclear bomb destroys the military base where James Busbee, Pepper’s father, is held prisoner. The film is so cleverly made that not only a 14-year-old kid can understand it. Even a ten-year-old can understand and learn a great deal from it.

Vlad Anastasia

Two scenes brought tears to my eyes – when Little boy cries at his father’s memorial monument believing him dead and when his father returns home and Little boy gives him the pair of boots he wanted so much.

Alexandru Chiriță

The scene that touched my heart was when Hashimoto teaches Pepper how to stand up to those who bully him for his abnormally short height. “Don’t measure yourself from here [the boy’s head] to the floor. Measure yourself from here to the sky. It makes you the tallest boy in town.”

Tigran Casabalian

I think "Little Boy" is an amazing movie, which is appropriate for 14-year-olds as it's about a little child who saved the world. The message of the movie is 'Good things come in small packages', and that is true. It's very inspiring for kids and teens. One of my favourite scenes is when Pepper – Little Boy – is persuaded by Ben Eagle that he can move a bottle with the power of his mind. Also, I loved when Dr. Fox tried to convince Mrs. Busbee to forget about her husband who was supposed to be dead and marry him. The movie itself is funny, but sometimes it is sad, too. Pepper learns that Japanese people are not all enemies, so he makes friends with Hashimoto. Overall, I believe "Little Boy" is intriguing for 14-year-olds because it conveys more than one positive message.

Ilinca Ivancu

The movie is an eye-opener for what true family love means.

Ioana Boeru

"If we have faith the size of a mustard seed, we can move the mountain. If we can move a mountain, nothing will be impossible for us. Not even with ending this war... and having our love one back."
(Father Crispin)

My favourite scene in the movie is when London breaks into Hashimoto house and beats him only because he is Japanese and, after that, Pepper, London's brother, visits Hashimoto in the hospital and looks after him. I think it's a very good movie since it has action, historical facts and fantasy. To put it short, it's a captivating movie.

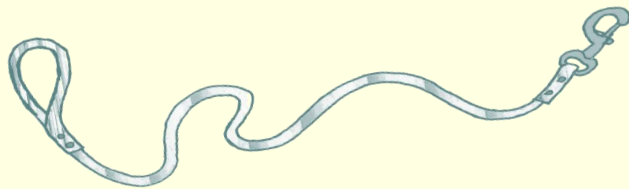
Cristian Burduş

"Little Boy" would be a very good movie for a 14-year-old as it teaches you that appearances can be deceiving, that is not everyone is how we think they are. The saying "Don't judge a book by its cover" describes perfectly the cases of Pepper Busbee and Hashimoto. The scene that I find emotional is when London, although he hates Hashimoto, helps him after he has been beaten up. Another impressive scene is when Pepper 'moves' the mountain with his 'powers' and a bit of luck, surrounded by the people who used to see him as a helpless little human being.

Andreea Barbu

ESSAYS: DOGS ARE BETTER THAN CATS

To many people around the world pets are important members of their families. Some people prefer cats, but I think dogs are much better!

First of all, dogs are very playful and energetic. You can take your dog for a walk in the park and play fetch all day. They never get bored and this keeps you fit, too. Indoors or outside, dogs always love to play.

Secondly, dogs can protect you and your house. If somebody attacks you, your dog will surely try to save you. When you're not at home, a dog is your best guardian.

Most of all dogs are loyal friends. They never run away from you and you're never alone. Whether you are sad, they comfort you and make you feel happy. They are good listeners and seem to understand every word you say.

On the other hand, dogs can be noisy and they need a lot of space. Despite this, I still believe dogs are better pets than cats.

In conclusion, I think pets make our lives beautiful no matter what animal you choose. But the best of all are dogs as they're caring, loyal and trustworthy friends.

Alexia Toma

Class 6B

Are you a teenager looking for a lovely friend to hang out with and share happy moments together? Well, a dog is the best choice for you. A little creature with four legs and waggy tail is the right thing to make you forget about the bad day you've had and make you enjoy life.

Now you might think that being alone is better than taking care of a dog. You want company and friends, not a dog to look after. But with a little bit of discipline you can do wonders. See, the dog helps you to get organized and become a better person. The cat cares only for itself, so it won't be curious whether you grow as a person.

When it comes to feeding your pet, dog food is something any dog likes. Both the French bulldog and the German shepherd will eat it. Cats, on the other hand, are picky and fussy ; they either get tired of eating the same food or they find it too cold or too old.

Talking about protection, a dog attaches fast and unconditionally to its owner. A cat needs all the attention in the world and changes its mood quickly. Now it meows and begs for caress, now it bites you as you're caressing it too much. A dog stays alert and values more its master's life than its own. Have you ever heard of cats saving its master from drowning or dying on its master's grave because of the sorrow it feels?

Now, the day-to-day life experience definitely turns the spotlight on the dog. Imagine this scenario : you've just had the worst day at school. Back home, you unlock the door and the dog welcomes you wagging its tail and licking your hand. In a matter of seconds, you'll forget about all the trouble in your life. The cat comes to the door only to flash past you outside the house or it yawns lazily lying on your favourite seat.

In conclusion, a dog is better, smarter, more protective and more caring than a cat.

Dogs & Cats

Dogs are blind people's eyes

They even save people from thin ice.

Cats sleep all day long

And eat to be strong.

A dog can find its house

While a cat can catch a mouse.

With a dog as a pet,

No need to have a flat,

You'll have a friend for life,

No need to have a wife!

If you own a dog or cat

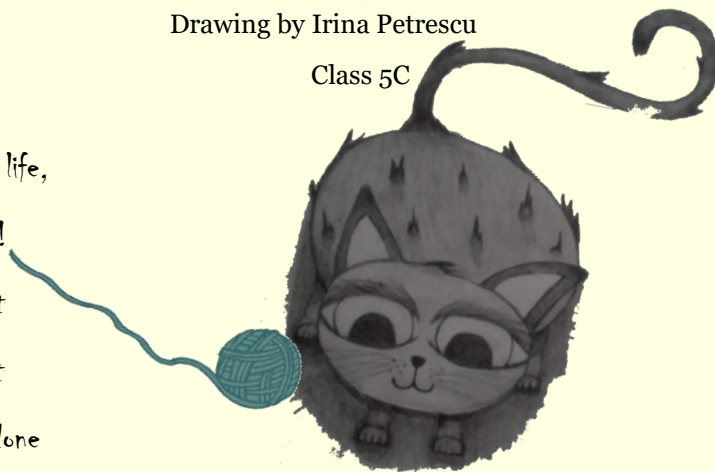
Give some love your pet

Else, you will end up alone

Hanging out with your... phone.

Drawing by Irina Petrescu

Class 5C

Poem by Alexandra Bogdan

Class 6B

Why Cats and Dogs Are Enemies (Chinese Story)

There was a house that I used to visit for my super sometimes. I knew the way in very well – there was a tiny little door by the back window, so small that you would probably never notice it, but I'm a mouse, and I can squeeze through the teeniest of entrances. To tell you the truth, the joint was going down hill. Every time I visited, there were fewer and fewer crumbs.

It was hardly worth going there anymore and besides there were dangers. They had a cat. This cat was getting skinnier and skinnier, and I should have known that he would be on the lookout for a tasty morsel such as me.

This is how I got caught. I wasn't paying enough attention. I got distracted.

Although I have a twitchy nose, I'm not nosy in the other sense of the word. I like to mind my own business. But one night, I could not help overhearing an argument. The man and the woman of the house were shouting so loud.

"It's all your fault we're starving," said the woman in a high pitched voice that sounded most distressed. "You shouldn't have gone and sold my mother's ring behind my back. All you got for it was an old horse that went lame. Now we've got nothing, nothing."

"What's your mother's ring got to do with it?" asked the man.

"Because I told you a thousand times, the person who wears that ring will never go hungry."

"Well I don't believe in that magic and nonsense," replied the man

"You don't believe in anything I say. That's why you are so thin your trousers keep falling down around your knees."

Ooh, that was quite an argument. But now I understood why the house was getting so poor. The man had sold the magic ring that kept the larder stocked up. I wish I had a ring like that, I thought.

It was all so interesting that I hung around for a fraction too long. That was my big mistake. Bam! Everything went black. "Am I dead or alive?" I thought. But I soon knew that I was alive because I heard a voice that I recognised. The dog, a scratchy mutt who smelt like a rotting old blanket, was saying:

"Hey cat, hang on, don't eat that mouse just yet."

"Why shouldn't I?" whined the cat. "I haven't had a decent meal in days."

“Neither have I,” said the dog, “But the mouse will only satisfy your tum for a few hours. Let’s be smart about this. He can help us fill our stomachs, and our masters’, for the rest of our days.”

“Starvation has robbed your good sense,” said the cat. “This is a mouse, not a hen. He can’t lay eggs.”

“No, no, no,” woofed the dog, “That’s not what I mean. The chief thing about a mouse is that err... he’s small...”

“Yes.....” said the cat.

“And he can slip through the tiniest of holes...”

“So...” said the cat.

“And if we take him to the house where the magic ring is now, he can slip inside and get it for us. He’ll do this for you, because his life depends on it. I know where that house is. The magpie told me. Let’s head off straight away.”

The cat saw that the dog was not quite as stupid as he looked. He held me by my tale in his mouth and sprang through the window. The dog followed. Off they both ran down the alleyway. I was bouncing around all over the place, I can tell you, it was the most horrid way to travel – but hey, I was alive, and that’s usually the main thing.

We left the town and reached a river. The dog said, “Right-oh, in we go!”

But the cat put me down and held me with a paw.

“Not so fast,” she said, “I haven’t learnt to swim.”

“Never mind that, “ woofed the dog, “Jump on my back and I’ll carry you over.”

So “Splash!” In we all went. The dog paddled to the other side, and from there it was not far to the house where the ring was to be found. Inside we could see a man and woman, both plump, with well fed, happy expressions on their faces. The dog said:

“We’ve come to the right place. Let’s hope she takes the ring off when she goes to bed.”

The cat prowled round the house looking for a way in. There’s usually one, if you search hard enough. We found a tiny little hole.

“In you go,” she said, “And bring back the ring if you value your pathetic little mousey life.”

In I went, still glad to be alive, but not too optimistic about finding anything. I can sniff out crumbs, but mice aren’t equipped with a nose for gold you know. Fortunately, I saw it glinting in the moonlight. The lady had left it on the table with her other jewelry. They were pretty rich. The man was probably some sort of government official.

I seized the ring in my mouth, and slipped back out again.

“Here it is,” I said, “I hope you are as good as your word.”

“Say goodbye to this cruel world, little mouse,” replied the cat, with claws flashing in the moonlight. I trembled for my life, but the dog woofed:

“Stop right there, cat. We gave our word, and we must keep it. A promise is a promise.

We returned to the river, and swam back as before. Soon we were in the town. This time, the cat went over the rooftops – while the dog ran down the alleyways. I went home to my nest for a good sleep.

Now there is a follow up to this story. A few weeks later, I was going past the house where the cat and the dog lived. The light was on, and I looked through the window. The human couple were having a feast, and the cat, had put on weight.

“So,” I thought, “It’s true. The owners of the magic ring will never go hungry.”

I too deserved a reward for my daring part in the rescue of the ring, and I decided to slip inside and take some crumbs. But round the back, I found the dog tied up, more miserable than ever.

“What’s happened?” I asked, “The house is full of food. Why aren’t you tucking in?”

The dog whined. “Aroooo! That filthy lying cat deceived me! She ran to the house before me, taking the short way over the rooftops. As soon as she got back, she sprang onto our owners’ bed and woke them up with the great gift of the ring. Oh how delighted they were! He is rewarded every day. But as for me, they punished me. They think I’m just a smelly, useless animal, and they tie me up outside. I’m lucky if they remember to throw me a scrap. GRRRRRRR! I shall hate that cat till the day I die, and so shall all my puppies hate all cats for ever!”

Source <http://www.storynory.com/2017/01/11/>

Blood Brothers

'Nothing is perfect in life', I was saying to myself. My brother was born on a cold winter day. He never knew what would happen next in his life, a lot of drama and trauma...

Our father wasn't in our lives that much, he didn't want to look after us... He hated my brother a lot.... but my brother, Alpine, tried to impress him by hunting birds and mice...

After a year, I was born. My name's Lowell. Alpine and I would play a lot together and we tried to teach each other how to hunt and fight since our father wasn't willing to show us anything. One night our father left. Alpine was a silent eyewitness. He told me how it was. Before leaving our father, Cobalt, woke our mother up and said:

'I am leaving, those pups are useless.... You gave me some weak pups, Huntress.... I would love to see you in some years. He laughed with that evil voice of him I still remember...'

'Get back here, Cobalt! Your sons need you!' She then started coughing blood out of her mouth.

'Good luck taking care of them.' Cobalt left.

Several months passed and we grew up. We could hunt and fight better. We would play a lot since we were the only pups around that area. Now, looking back, I remember there was a family of dogs near us... they had three pups, a male and two females. We used to play with them, but soon they disappeared; we never knew where they went...

But let's continue our story. I remember one day my brother and I were playing a game of tag. Hah, he would always win those because he was a lot bigger than me. We would argue a lot on that theme because I was smaller than him and it wasn't that fair for me. But we got along most of the time. He would always get birds for mom and me until one day which changed our lives completely. When we got to our cave after a hunting party, we found our mother lying dead. We rushed to her and, being still kids, we thought she might be faking it. That night our cries echoed through the whole forest. The next morning we decided to leave and find a place where we could live peacefully, but on the way we were attacked by a bear. My brother lost an eye and a leg... I... I was lost in my thoughts... why did this happen to us...? But my brother wanted us to get to the other part of the mountains... maybe we could start a better life...

As we walked day and night through the forest with almost no rest, we saw amazing views. Everything was beautiful, and it was so relieving to have my brother with me. When we reached the other side of the mountain we had a warm welcome from a magnificent forest. It looked just like the forest we used to live in. We looked at each other, our faces lighted up with happiness. We started running but then we heard some noise behind the bushes next to the path we were on. We stopped and looked around, our ears pinned. Suddenly, a giant pitbull attacked my brother. I growled at the pitbull. My brother tried to push her off, but it was hard with only three legs.

'Get off me!' He snapped at the pitbull's face.

'You should be more careful, I can kill you in a matter of seconds, and I bet you won't like it. And I bet your brother here will be very sad to know his brother has died.' She started growling.

'Y-You are a girl...?' Lowell asked.

Alpine looked at Lowell, his face turning red then, he looked at the pitbull. 'G-GIRL?!'

'What's the matter? Ashamed you got pinned by a girl?' She grinned.

'Well, it's not my fault I am three-legged...' Alpine sighed.

She then got off him.

'Three-legged? Oh my... I am so sorry, I didn't realize... you looked so strong and I didn't see that you didn't have a leg...'

Alpine got up and snorted.

'Yeah, yeah. It's kinda late, don't you think?' He then shook his fur.

'Alpine, don't you think you're kinda rude?' Lowell snorted.

'Oh, well, gee, now it is my fault she jumped on me? Fine then, be on her side.' Alpine turned around and started walking.

'You're coming..?' He stopped and looked at Lowell.

'Uhm, I am sorry to interrupt but I can't let you just go. You need to come and see my leader, he wants to meet every dog and wolf who passes through his territory.'

'That is just stupid. We don't mean any harm to him, we just want to pass through,' Alpine huffed.

'Well I guess he doesn't want a wolf to make his pack in his territory so he has to warn every wolf and dog this is his territory...,' Lowell tried to explain to Alpine.

'Whatever, let's just get over it'. He snorted and started walking.

'Ugh... you really know how to get on the nerves of other dogs and wolves'. The pitbull named Ruby sighed and started walking, too.

Lowell shrugged and followed them.

'We aren't that far from the territory, but my alpha is away doing some business with another pack in this area, though he will be back next morning.' Ruby said in a happy way, trying to cheer them up.

'So, is it just you with him or are there any other dogs or wolves?' Alpine looked back at Ruby with a curious voice.

'Well, there is Dagger and Mammoth. We are a small pack but we are powerful breeds of dogs so we can take care of ourselves.

Alpine snorted. 'Well, I guess you are powerful...'

'Well, here we are anyways... The rottweiler is Dagger and the other big one is Mammoth, I don't really know his breed since he looks like a mix but the breed doesn't matter...'

Dagger looked at Ruby and growled.

'Who are those strangers, Ruby?!'

She got closer to them, glaring at the gray wolf.

Alpine snorted, looking at the rottweiler angrily. He didn't like how the rottweiler was looking at him.

'These are some wolves who are trying to pass through our territory, Dagger.' Ruby replied.

Dagger snorted. 'Get them to the prisoner den.'

She turned around and went to Mammoth.

'What is wrong with her?' Alpine huffed.

'She doesn't trust wolves and dogs easily...' Ruby sighed. She started walking.

'Well... it's time to get you to your den... it is getting dark after all...'

Lowell shrugged and followed her as he felt something would happen soon. Alpine looked at his brother and saw how worried he was.

'Lowell....Are you okay? You seem worried...'

Lowell then looked at Alpine.

'Uh what?... oh yeah I am fine...'Alpine huffed.

'You don't look fine, you look worried.'

'Alright, alright... I am afraid... I feel like something bad will happen soon....', Lowell looked down, his ears lowered.

'Lowell.... don't worry... I am here....'

Alpine smiled and pushed Lowell a little. Lowell smiled.

'Like the old times?'

'Like the old times. After all we are brothers!' Alpine smiled.

Ruby stopped in front of the den. 'Here it is!'

Alpine looked at Ruby and then fell, tripping over a rock. He huffed. 'Stupid rock...'

Lowell laughed.

'Just like when we were children, you remember that, right?'

'Yeah...' He got up and shook his fur.

'You guys are done? I can't let you guys out of the den until our alpha comes...' Ruby tried not to sound rude.

Alpine went in the den and lay down, curling up. Lowell followed him and lay next to him.

'I remember we waited for days for the alpha to come back... huh... but it wasn't the best when you saw it, was it, Alpine?'

'Yeah...'

Alpine opened his eyes and saw a dark wolf walk by in the morning, he then hit Lowell with his paw.

'Wake up... The alpha is here, it is our chance to get out of this damn place!' Alpine was excited to finally get out of that place.

'Nnngh... Why do you always wake up so early?!' Lowell grunted and got up.

'Well I am not a sleepy head like you are', Alpine smirked.

'EY! That is not funny!' Lowell hit his brother in the face with his tail.

'Well, for me, it was.' Alpine didn't even care about his brother hitting him with his tail.

Dagger growled at them. 'Get up so I can finally get rid of you!'

'You are not my boss'. Alpine got up and growled at her, getting close to her.

'Get away from me...' Dagger showed her fangs.

'Make me.'

Lowell looked at them with his ears down.

'Let's not get into a fight guys...' Lowell tried to calm both of them down.

Alpine then jumped on Dagger, pinning her down.

'Even if I have three legs I am not afraid of some dog.' Alpine snarled in her face. He then got off her and went to Lowell.

'We should go now. Alpine whispered to Lowell.

'Alright...' Lowell said, his ears down.

'Go and meet the alpha!' Dagger snapped at Alpine's face. Alpine snorted.

'Let's go Lowell...' He stared into Dagger's bright yellow eyes; he knew that inside Dagger there was a dark and cold heart... It didn't matter now... what he needed to do was to get his brother to somewhere safe...

Lowell nodded... He sighed and followed his brother. He looked at Ruby, she seemed worried... something must be happening... and that something must not be good... Lowell's ears twitched when his brother started growling, he stopped and looked at him...

'YOU?! HOW DARE YOU SHOW YOUR FACE AGAIN?!' Alpine was never that mad before... or what he knows of...

'Tch, Tch... I never have thought you would live until now... but look at you... three legs?'

'Pathetic...' The dog smirked... that dog was the alpha... but he looked familiar...

'Y-YOU! Grrr how did you dare to leave our mother? You knew she would die without you around, didn't you?! I knew you were trouble from the beginning... After everything I did to impress you, you still think of me as I am nothing!'

Alpine tried to climb the rock the alpha, err... our father was on.

'A-Alpine...? W-who is this?' Lowell said, his ears and tail lowered, he was scared to see his brother like this...

'Who, WHO IS THIS?! This is our father, Lowell! The one who left us to die with our mother, Lowell!' Alpine turned around at Lowell, showing his teeth. Lowell whimpered, closing his eyes and lowering his body.

'Don't you know not to yell, Alpine? Now, if you are the ones who entered my territory, you are free to go. I don't want to see you two ever again.' The alpha turned around and entered his den.

'I won't forget you! I will come after you! You hear me?!' Alpine shouted towards the den.

'A-Alpine p-please... let's go...'

'Fine, let's get out of here, Lowell...'

Alpine walked towards the exit of the camp, he looked back at Ruby and lowered his ears. He sighed and trotted outside the camp, Lowell following him.

After some hours Alpine reached a hill, followed by his brother. Lowell's paw pads hurt from all the walking for all those days... Alpine didn't talk to him anymore... mostly because they met him... He sighed... At least now they were alone, but it seemed really quiet... maybe too quiet... He could hear some sounds from behind them but he thought that it must be some squirrels or birds.

Then, out of nowhere, he heard a familiar voice. It seemed close.

'Alpine! Lowell! Wait up!'

When Alpine looked back, he saw Ruby. His face lightened up, running towards Ruby.

They stopped, their faces close to each other. Alpine put his face under Ruby's neck, the little fur she had pushed towards his face.

Lowell ran towards them, his tongue out.

'Ruby! I'm so happy you are here!' Lowell cheered.

'Why didn't you, guys, wait for me? I yelled for days for you...'

Alpine pulled his face from Ruby's neck.

'I-I didn't hear you... I was lost in my thoughts... Alpine sighed, lowering his head and turning his head away from them.

'I forgive you, Alpine... I really do... It must be hard for you...' Ruby stepped towards him and licked his head. Alpine wagged his tail, Lowell sitting down and smiling. At least his brother is happy again.

'Guys, come on! We can't stay here, we need food and a shelter... It looks like it will rain tonight...' Lowell snorted.

'He is right, we need a shelter and we could talk there, where it's safe.'

Ruby nodded.

They were back on the road, all this time they thought they were trying to find their home. But their home was with each other.

Andreea Crăciun

Clasa a VII-a B

FOREVER

It started to rain heavily. I was writing a letter to Grayson, my boyfriend, who was in the army. This was our thing, to write letters whenever we were missing each other, and that was happening quite often, to be honest. When he first left, I was feeling... empty. But, in time, the emptiness filled with love. I still remember the first letter I wrote him...

Dear Grayson,

Two weeks, that's all it took for me to fall in love with you. Now, we have one year apart, but what is one year compared to the weeks that we spent together? You made me a promise, a promise that I know you'll keep: that you will never stop loving me. Now, I need you to make me another promise. Whenever you think about me... write me a letter.

Forever yours, Mia

We kept sending letter to each other for almost a year, but then, at some point, he stopped. I didn't know what was going on, so I continued writing for a while but the letters I was sending him got fewer and fewer until I realized I had to move on.

(Three months later)

I knew what day it was. It was the day he was going to come back home. But I decided to let it go. I was going to have a normal day with my friend Chloe. I certainly wasn't going to think about him. I mean, why should I? He stopped writing. He broke his promise.

I was on my way on meeting with my friend when I felt like grabbing a coffee from the local cafeteria. When I walked out the door, I ran into him.

He was alive... For the first time in a year I saw Grayson Gilbert. He was changed, he seemed... stronger. We just stared at each other for a couple of minutes and then, well, I exploded. I started crying and screaming at him. How could he do that? How could he stop sending me letters? A few minutes passed and I finished my unprepared speech. I was standing there, looking in those blue eyes that I knew were hiding so much pain... and, in one second, he disappeared, he just... disappeared.

When I arrived at the park where I was going to meet Chloe, I told her what happened.

"Mia, haven't you heard? When he was in the field, Grayson broke his arm while saving a kid from a fire" I froze. This couldn't be true... I saw him! But, I was so angry I didn't see his non-existing arm. That's why he didn't write me letters anymore, that's why he walked away from me.

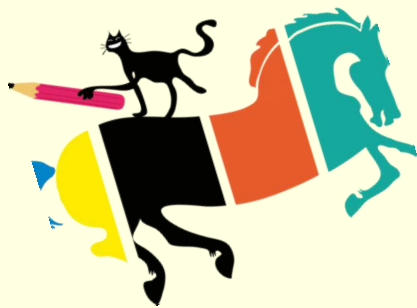
In less than five minutes, I was back at the cafeteria, only to be in his lap this time...

"Sorry" he whispered in my ear.

At that moment, I knew I was going to love him FOREVER.

Yaleen Zosmer

6B

LES BIENFAITS DES ARTS

Les arts servent à des tas de choses. Chaque personne interprète et utilise les arts d'une façon différente. Il y a des gens qui jouent de la musique, d'autres qui préfèrent l'écouter ou bien, se contentent du dessin.

Premièrement, assistons à un bon concert de jazz. Aujourd'hui, la musique peut jouer avec nos émotions. Elle peut aussi nous influencer et avoir des effets bénéfiques sur le mental et le physique. Cette dernière peut renforcer des liens (sociaux), consoler des peines et contribuer aux moments joyeux. Les rythmes musicaux auraient même facilité quelques interactions physiques: marcher ou danser ensemble...

Maintenant autour des arts plastiques!!! Ceux-ci favorisent les valeurs (collectives), créent et renforcent des liens entre personnes (et avec les animaux!), éprouvent du bien-être (physique et mental), développent la créativité et d'autres qualités, partagent des moments positifs, développent des souvenirs joyeux, favorisent les cultures... Bref, plein de choses!!! Le dessin et les autres arts plastiques peuvent aider à contribuer à l'acquisition des savoirs-être (profil IB : baccalauréat international (école internationale)).

Finalement, un beau spectacle de danse ou de ballet!!! En tout cas, plusieurs arts contribuent à notre santé aussi. Prenons la danse comme exemple. C'est un art qui consiste à effectuer un ensemble d'exercices (corporels) accompagnés d'une musique (chorégraphie). Elle permet de se synchroniser (mouvements avec la musique), de favoriser la coordination (des mouvements), procure la détente et la concentration. Ce joli passe-temps artistique développe harmonieusement la musculature et nous apprend à mieux respirer, tout dépendant du style de musique.

Il y a aussi l'art-thérapie. Cela met en processus la créativité, tout en travaillant sur l'inconscient. Se chercher, s'apaiser, s'inventer...

En général, l'art sert à s'exprimer, à se comprendre, à essayer de nouvelles choses et à explorer de nouveaux horizons. Chaque personne est libre à montrer son art, tout en respectant les autres. La société des arts est libre!!! Cependant, y passer trop de temps, peut vous faire oublier d'autres choses importantes dans la vie, comme le travail. En conséquence, planifiez votre temps pour pouvoir faire les tâches essentielles, mais aussi pour profiter de votre passion et passe-temps favori!!!

Source : <https://atelieroxala.wordpress.com/les-bienfaits-de-lart/>

Crina à Varadero, Cuba (10.03. 2017)

Crina Țocu

6e A

Ecole Internationale de Montréal

WORLD FESTIVALS: THE KITE BATTLES

THE KITE BATTLES [KNOWN AS HAMAMUTSU KITE FESTIVAL] IS A JAPANESE FESTIVAL. EVERY YEAR BETWEEN 3RD AND 5TH MAY, THE LOCAL PEOPLE FLY COLOURFUL KITES TO BRING THEIR CHILDREN GOOD HEALTH, STRENGTH AND COURAGE. THIS FESTIVAL STARTED ABOUT 430 YEARS AGO WHEN THE LORD OF THE REGION SENT A HUGE KITE INTO THE SKY WITH HIS CHILD`S NAME ON IT.

ON THE FIRST DAY OF THE FESTIVAL, THE SKY IS FILLED WITH HUGE COLOURFUL KITES. "THE AIM OF THE BATTLE" IS NOT TO WIN A PRIZE, BUT FOR THE TEAMS TO SHOW OFF THEIR SKILLS BY KNOCKING THE OTHER TEAMS` KITES OUT OF THE SKY. EVERY TEAM FLY A KITE FOR A FAMILY WHO HAD RECENTLY THEIR FIRST

CHILD. EVERY TEAM HAS A DIFFERENT COSTUME. THE PEOPLE MUST WEAR SCARVES AROUND THEIR HEAD AND GLOVES TO PROTECT THEIR HANDS FROM THE KITE STRINGS.

THE ATMOSPHERE IS FANTASTIC, PEOPLE KEEP WAVING FLAGS, BANGING DRUMS, PLAYING TRUMPETS AND BLOWING WHISTLES.

ON THE LAST NIGHT OF THE FESTIVAL YOU CAN ADMIRE THE FLOATS FROM THE SKY. IT IS FANTASTIC!!!!

I HOPE YOU HAVE ENJOYED THIS ARTICLE ABOUT "THE KITE BATTLES".

Alexandru Zob
Class 5C

(FUN) FACTS ABOUT THE OLYMPIC GAMES

Events at the Games

At the first one-day Olympic Games, the only event was a short sprint from one end of the stadium to the other. Gradually more events were added to make four days of competitions. They included wrestling, boxing, long jump, throwing the javelin and discus, and chariot racing. In the pentathlon, there were five events: running, wrestling, javelin, discus and long jump. One of the toughest events was the race for hoplites, men wearing armour and carrying shields.

Winners were given a wreath of leaves, and a hero's welcome back home. Winners might marry rich women, enjoy free meals, invitations to parties, and the best seats in the theatre.

The running track was much wider than a modern one. Twenty people could run at once.

Spectators

About 50,000 people could sit in the stadium. Away from the arena, most spectators had to find somewhere to pitch their tents or sleep rough, but important visitors and athletes had hotel rooms. It was hot and overcrowded, and the water supply was poor, at first not even a proper drinking fountain. This didn't stop people coming though!

The Games ended with a feast. Lots of oxen were roasted in a giant barbecue. Traders came to do business, entertainers such as jugglers and acrobats performed, and politicians made speeches to the crowds.

The statue of Zeus

Visitors to Olympia stared in wonder as they entered the great Temple of Zeus. Inside was a huge statue of the king of the gods, sitting on a throne. People called it one of the Seven Wonders of the World. The statue was covered in gold and ivory, and was six times bigger than a man. It was built about 435 BC, and no one who made the trip to Olympia missed seeing it.

The nastiest event?

Probably the pankration or all-in wrestling was the nastiest event. There were hardly any rules. Biting and poking people's eyes were officially banned, but some competitors did both! While it does not seem very sporting to us, all-in wrestling was very popular. Boxing was tough, too. The fighters wore leather gloves and a boxer was allowed to go on hitting his opponent even after he'd knocked him to the ground!

However, cheating was punished. Anyone caught cheating, trying to bribe an athlete for instance, had to pay for a bronze statue of Zeus, as a punishment.

Women at Olympia

Only men, boys and unmarried girls were allowed to attend the Olympic Games. Married women were not allowed into the Olympic Games. Any women caught sneaking in were punished! Women could own horses in the chariot race though.

Unmarried women had their own festival at Olympia every four years. This was the Heraia, held in honour of Hera, wife of Zeus. Women could compete in running races, though only unmarried girls took part. Winners were awarded crowns of sacred olive branches, the same as men. As a rule Greek women did not go in for sport, unless they were Spartans.

Did you know that...?

The Olympic Games included competitions for trumpeters.

All the competitors at the Olympic Games were naked, except for perhaps a coating of oil.

One mother was so keen to see her son compete that she broke the no-women rule, and got in disguised as a man!

The Pankration allowed any moves, even strangling your opponent!

The famous wrestler Milo was said to train by carrying a calf every day. As the calf grew heavier, his muscles got stronger.

Horse races involved lots of falling-off, because Greek riders had no stirrups. It was easier to drive a chariot.

An athlete called Exinetos won the short sprint at two Olympics in a row. Back at home in Sicily he was met by 300 chariots each pulled by a pair of white horses.

Big sunhats were banned, because they blocked other spectators' view.

MUSIC: MELANIE MARTINEZ

Melanie Martinez is a 21-year old American singer and songwriter.

Melanie wanted to be a singer from an early age. She listened to Britney Spears, Shakira, the Beatles and Christina Aguilera. At kindergarten, the little girl started writing poetry and later on, at school, her music teacher taught her how to sing.

At the age of 14, Melanie Martinez taught herself how to play the guitar by studying chord diagrams of songs that she enjoyed, which she found online, and wrote her first song by adding her poetry to one of the chord diagrams. She also posted covers of her favorite songs on YouTube. At the age of 16, after watching *101 Dalmatians*, she dyed half of her hair blonde, in the same way as Cruella De Vil.

Melanie's career started in 2012 when she auditioned for the vocal talent show *The Voice*. After the show that made her famous, Martinez began to work independently on original material.

*'You seem to replace
Your brain with your heart
You take things so hard
And then you fall apart'
Cry Baby*

In 2014, she released *Dollhouse*, her debut EP featuring the singles "Dollhouse" and "Carousel", which appeared on the trailer for the television series *American Horror Story: Freak Show*.

In 2015, Martinez released her second album entitled *Cry Baby*.

Rolling Stone magazine described Martinez's music as "twisted lullabies about love, danger and madness".

Yaleen Zosmer

Class VI B

TEEN SPIRIT

ISSN-L 2457—3833